

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Aprilie 2007

Caracterul creștin – *comoară nepieritoare*

Sfârșitul **umanității**

Comitetul de bilanț al Uniunii Române

8

SUMAR

Editorial special

- 3** Fiecare persoană – un misionar
cu literatură
Mihai Goran

Articole – Caracterul creștin

- 4** Caracterul creștin – comoară nepieritoare
Aron Moldovan
- 6** Mai blând decât orice om
Ion Buciuman

- 9** Sfârșitul umanității
Viorel Pătrana

Rapoarte – Comitetul de bilanț

- 12** 2006: Binecuvântări și avertizări
Teodor Huțanu
- 14** „Eu te voi sui pe înălțimile țării”
Emilian Niculescu
- 16** „Totul vine de la Tine”
Ioan Câmpian-Tătar

Misiune

- 18** Ziua ADRA, o zi care oferă
semnificație vieții
Cornel Roman

Diverse

- 20** Vremuri și împrejurări
Remus Bența

Devoțional

- 21** „Fiți gata!”
Eduard Călugăru

De la cititori

- 23** La Sfânta Cină
Lucia Dinescu
- 24** Din viața bisericii
Imnuri Creștine 2006 – o geneză
laborioasă
Lucian Cristescu

Tineret

- 26** 2007 – Anul misiunii... pentru părinți?
George Șchiopu

Știri

28

Pagina copiilor

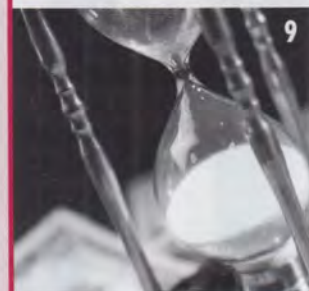
- 30** Om de caracter
Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31** „Vă scriu vouă”
Nelu Dumitrescu

12

9

24

26

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos
prin prezentarea de experiențe
ale dragostei Lui nemărginite,
prin prezentarea de articole și
știri, ajutând astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, APRILIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Fiecare persoană – un misionar cu literatură

MIHAI GORAN

„Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbăvi.” (2 Cron. 20,20 u.p.)

Lucrarea de evanghelizare cu literatura are ca fundament înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu. Ea „s-a născut” prin inspirație profetică și reprezintă una dintre cele mai eficiente strategii ale Sale pentru evanghelizarea lumii.

Iată în continuare șapte motive pe care prorocul timpului prezent le evidențiază cu privire la importanța acestei lucrări:

1. Sursa divină – „Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj” (p. 11). „În noiembrie 1848, mi-a fost dată o viziune cu privire la proclamarea solici tipărite și datoria fraților de a publica lumina” (p. 7).

2. Răspunde necesității ca solia să ajungă pretutindeni – „mulți dintre cei flămânzi după pâinea vieții nu au privilegiul de a asculta Cuvântul de la predicatori... din acest motiv, este esențial ca publicațiile noastre să circule cât mai mult. Astfel, solia va merge acolo unde predicatorul, ca persoană, nu poate merge...” (p. 11).

3. Asigură o asimilare profundă a adevărului – „Prin intermediul tiparului, se poate influența mintea oamenilor așa cum nici un alt mijloc nu o poate face” (p. 124).

4. Se împletește eficient cu lucrarea medicală – „Publicațiile referitoare la reforma sănătății sunt acum foarte necesare oamenilor... colportorii pot lucra ca misionari medicali, slujind atât sufletelor, cât și trupurilor celor aflați în suferință” (p. 75).

5. Va continua până la sfârșit și va contribui la marea strigare – „Cât mai este har, colportorul are ocazia să lucreze”. „...într-o mare măsură, prin casele noastre de editură, trebuie adusă la îndeplinire lucrarea celui alt inger, care vine din ceruri cu putere mare și care luminează pământul cu slava lui” (p. 9 și 15).

6. Răspândire rapidă a mesajului, cu rezultate uimitoare – „Mai mult de o mie de persoane vor fi în curând convertite într-o singură zi, și majoritatea dintre acestea au fost convinse la început prin citirea publicațiilor noastre” (p. 126).

7. Oferă posibilitatea implicării tuturor – „Când vor deveni conștienți de importanța punerii în circulație a

literaturii noastre, membrii bisericii vor consacra mai mult timp acestei lucrări. Ziare, broșuri, cărți vor fi duse în casele oamenilor, spre a predica ele însele Evanghelia...” (p. 12).

– Ellen White, *Lucrarea de evanghelizare prin literatură*)

Ne dăm seama că tot ceea ce suntem datorăm paginii tipărite? Dacă noi înșine am beneficiat de acest mijloc de cunoaștere și de hrănire spirituală, să ne gândim că și alții au aceeași nevoie. Biblia spune: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10,17).

Iată deci cea mai la îndemână și necostisitoare metodă de lucrare misionară. Dacă putem să punem în mod sistematic o copie a mesajului tipărit în fiecare casă din România, vom ajunge în felul acesta la fiecare membru al familiei, „la orice făptură”. Ne apropiem cu rezeziune de sfârșit, iar lucrarea trebuie să fie încheiată! Domnul este gata să vină, iar noi, dacă-L iubim, putem grăbi întâlnirea cu El.

Având în vedere timpul solemn în care trăim și potențialul extraordinar al acestei lucrări cu privire la răspândirea Evangheliei, invităm pe fiecare administrator, slujbaş sau membru al bisericii să ne unim în sprijinirea și dezvoltarea ei în conformitate cu sfatul spiritului profetic.

Este necesară încurajarea persoanelor potrivite pentru a se înrola activ în această lucrare și implicarea întregii biserici în proiecte de distribuire a publicațiilor.

Iată o țintă care merită și poate fi atinsă: FIECARE PERSOANĂ SĂ FIE UN MISIONAR CU LITERATURĂ! (copilași, tineri, adulți și persoane în vârstă). Ne dăm seama câtă sămânță ar putea fi semănată anul acesta, printr-o mobilizare generală a peste șaptezeci de mii de membri ai bisericii, într-un efort unit de a răspădi în fiecare săptămână cel puțin câte o carte? Câteva milioane de oameni ar putea fi hrăniți... Este timpul să răspundem cu toții îndemnului: „aruncă-ți pâinea pe ape!” Maranatha!!!

În privința **Zilei colportorului, din 14 aprilie**, sugerăm tuturor celor care prețuiesc această lucrare ca ea să fie amintită, încurajată și sprijinită prin rugăciuni și prin experiențe care evidențiază

modul minunat în care Dumnezeu o folosește pentru a Se descoperi oamenilor. ■

Mihai Goran,
coordonator
programe
colportaj

Caracterul creștin – comoară nepieritoare

ARON MOLDOVAN

Singura comoară transferabilă din lumea aceasta în lumea viitoare este caracterul creștin. Acesta este rezultatul unui efort de construcție, lung și dificil, desfășurat pe tot parcursul vieții creștine, sub călăuzirea Duhului Sfânt.

„Fiecare faptă a vieții, oricât de lipsită de importanță ar fi, își are propria influență în formarea caracterului. Un caracter bun este mai prețios decât posesiunile trecătoare, iar formarea acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii.” (Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, ed. 2000, vol. 2, p. 179)

Ce este caracterul? Caracterul este ansamblul însușirilor esențiale și stabile, care definesc relațiile persoanei cu Dumnezeu, cu semenii săi, cu mediul natural și cu sine însuși. Este procesul de integrare în gândire, atitudine și comportament a principiilor de conduită morală, după care persoana se conduce.

Nu trebuie să confundăm caracterul cu temperamentul. Caracterul ține de ordinea morală, în timp ce temperamentul este latura dinamică a persoanei. Caracterul se formează conform unui plan la realizarea căruia participă intens voința individului, iar temperamentul este moștenit prin ereditate. Acesta din urmă nu poate fi schimbat și nici nu este cazul. El poate și trebuie să fie controlat și orientat în sens pozitiv de o voință sfințită prin adevăr.

Dumnezeu, biserica și societatea au nevoie de oameni cu diferite temperamente, energie, dinamism; de oameni cu gândire calmă, dar și de persoane energice și active. Nevoile unui corp social pot fi satisfăcute numai în diversitate. Suntem înclinați să-i considerăm „răi” pe copiii greu de strunit, dar aceștia, dacă sunt bine îndrumați, pot obține în viață succese mai notabile decât cei „foarte cuminti”.

Însușirile caracterului

Pentru o mai bună înțelegere a noțiunii de „caracter”, menționăm câteva din însușirile acestuia: dragostea de oameni, respectul față de adevăr, stăpânirea de sine, onestitatea, hărnicia, modestia, bunătatea, răbdarea, blândețea, demnitatea, punctualitatea, respectul, curajul, credincioșia (conștiințiozitatea) etc. Șirul ar putea continua.

Fiecareia dintre aceste însușiri pozitive i-am putea atașa perechea negativă: dragoste-egoism, hărnicie-lenevie, modestie-îngâmfare, demnitate-josnicie, bunătate-răutate etc. Opusul însușirilor pozitive se poate exprima și prin negarea acesteia: respect-lipsă de respect, onestitate-lipsă de onestitate, răbdare-nerăbdare.

Însușirile negative formează un caracter negativ, după cum cele pozitive alcătuiesc un caracter pozitiv. Există părerea că nu poate exista un caracter negativ, că noțiunea în sine nu poate fi negativă. Personal nu împărtășesc această opinie. Este totuși adevărat că noțiunea „om de caracter” este prin natura ei pozitivă. În copilărie, am participat la un curs de formare a caracterului, la care pastorul ne-a rugat să memorăm definiția omului de caracter: „Omul de caracter este acela care, în orice împrejurare a vieții, se lasă condus de cele mai înalte principii morale”. Cred că putem fi de acord cu această definiție.

Unele însușiri de caracter pot avea o valență dublă – pozitivă și negativă – în funcție de scopul urmărit, de cauza în slujba căreia sunt puse. Spre exemplu, curajul se poate manifesta atât într-o luptă dreaptă, cât și într-o luptă nedreaptă; perseverența sau solidaritatea se pot manifesta atât în rău, cât și în bine. Nu același lucru se poate spune despre dragoste și onestitate. Acestea nu pot servi decât binelui.

Într-un caracter creștin echilibrat, toate însușirile se îmbină organic. Altfel se creează contradicții. Spre exemplu, încrederea în sine este necesară, dar poate fi exagerată în ambele sensuri. Prea multă este echivalentă cu trufia, prea puțină înseamnă lipsă de demnitate, dependență exagerată în alții. Așadar, toate însușirile de caracter trebuie să-și ocupe locul în ansamblul caracterului pentru a nu se anula una pe alta. Blandetea trebuie asociată cu fermitatea, toleranța cu principialitatea, indulgența cu exigența, umilința cu demnitatea, bunătatea cu dreptatea etc.

Formarea caracterului

Formarea caracterului se aseamănă cu metabolismul din biologie – procesul de asimilare și dezasimilare din organism. În fiecare organism se produc schimbări permanente. Substanțele uzate sunt eliminate, în timp ce altele noi le iau locul. Caracterul se formează prin eliminarea deprinderilor rele și formarea și consolidarea deprinderilor bune. Ambele laturi cer eforturi susținute:

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea evlavie, cu evlavie dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni” (2 Petru 1,5-7).

„Domnul Hristos nu ne-a asigurat în niciun fel că ajungerea la un caracter desăvârșit este o lucrare ușoară. Un caracter nobil și bine dezvoltat nu constituie o moștenire ereditară. El nu apare în mod întâmplător, ci se dobândește printr-un efort personal, prin meritele și harul lui Hristos... Caracterul se formează în bătălii grele și aspre cu eul. Împotriva tendințelor ereditare trebuie lansate atacuri neîntrerupte. Este necesar să ne cercetăm pe noi înșine în mod riguros și nici o trăsătură nefavorabilă de caracter nu trebuie să rămână necorectată.” (*Idem*, p. 179, 180)

Corectarea defectelor de caracter

În multe locuri, Biblia vorbește despre dificultățile de formare a unui caracter creștin. Chiar Mântuitorul spunea: „Deci, dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine... Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine...” (Mat. 5,29-30).

Vorbirea este figurată. Scoaterea ochiului sau tăierea mâinii reprezintă renunțarea la unele deprinderi adânc înrădăcinate și foarte dragi firi omenești. Aceasta înseamnă predarea voinței, lucru care pare echivalent cu o mutilare. Expresată în alte cuvinte, ideea ar suna așa: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9,23).

Și apostolul Pavel vorbea de împotrivirea „până la sânge”, adică până la moarte, în lupta împotriva păcatului (Evrei 12,4).

Defectele de caracter pot fi învinse, dar nu fără luptă, luptă cu eul încăpățânat pentru a-l detronea, a-l destitui din poziția de comandă. Biruința se obține doar prin har, dar pentru ca harul să poată lucra, noi trebuie să punem comanda în mâinile lui Hristos. Aceasta este partea omului și poate fi înfăptuită.

„Nimeni să nu zică: nu pot să-mi corectez defectele de caracter. Dacă ajungeți la o asemenea concluzie, veți eșua în mod sigur în dobândirea vieții veșnice. Imposibilitatea rezidă în propria voastră alegere. Dacă nu vreți, nu puteți învinge. Adevărata dificultate izvorăște dintr-o inimă coruptă și nesfântă și din lipsa dispoziției de a se supune conducerii lui Dumnezeu.” (*Idem*, p. 183)

Cum să fim biruitori

Succesul în formarea caracterului este condiționat de respectarea anumitor reguli de construcție:

1. stabilirea clară a obiectivelor;
2. urmărirea cu consecvență a scopurilor stabilite;
3. evaluarea și, eventual, corectarea rezultatelor;

4. conlucrarea cu Dumnezeu pe tot parcursul procesului.

Nimeni nu poate atinge ținte pe care nu și le-a fixat. Nimeni nu va ajunge la destinație, dacă se oprește din cursă. Dacă ne deplasăm cu mașina, din când în când trebuie să ne oprim, să punem carburanți, eventual să schimbăm uleiul sau chiar să facem unele reparații. Rugăciunea și studiul Sfintei Scripturi sunt aerul și hrana de care avem neapărată nevoie. Dacă nu suntem motivați de dragostea venită de sus, vom clădi pe nisip. Fără ajutor de sus, putem crea o aparență a unui caracter frumos, dar acesta nu va rezista la testul final (Mat. 7,24-26).

Nu e suficient să ne însușim niște maniere elegante. Nicodim și tânărul bogat erau destul de manierați, dar caracterul lor, la data întâlnirii cu Isus, nu-i recomanda pentru Împărăția lui Dumnezeu. Este adevărat că primul a acceptat nașterea din nou, care a pus o temelie creștină caracterului său frumos, dar egocentrist, al doilea însă, cu toată politețea sa, a pierdut ocazia mântuirii. Mesajul pentru noi este: Un caracter format doar prin eforturi omenești nu poate fi validat de Cel care citește inimile. Ieremia știa „că soarta omului nu este în puterea lui... când umblă să-și îndrepte pași spre țintă” (Ier. 10,23).

Pentru a ajunge la țintă este necesar, pe de o parte, să evităm influențele rele, „prietenii rele” (1 Cor. 15,33), muzica degradantă, lectura cărților imorale, vizionarea filmelor josnice. Dar și să ne hrănim cu „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă” (Fil. 4,8) la adresa lui Dumnezeu. Astfel vom avea casa zidită pe stâncă, mușchii spirituali puternici și vom culege „roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12,11). ■

Aron Moldovan,
pastor pensionar

Mai blând decât orice om

ION BUCIUMAN

„Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului.” (Numeri 12,3)

Formarea caracterului este un proces lent și complicat, în care sunt implicați o sumedenie de factori. Fără îndoială că mediul are un cuvânt greu de spus, dar, cu toate acestea, nimeni nu trebuie să considere că nu mai este nimic de făcut, din moment ce condițiile de existență sunt atât de importante. Dincolo de influența factorilor externi rămâne un câmp suficient de manevră pentru opțiunile și alegerile personale. Din această perspectivă, responsabilitatea fiecăruia devine factorul de prim ordin pe care trebuie să-l luăm în considerație atunci când încercăm să analizăm modul în care se formează și se dezvoltă valorile personale.

Este uimitor să descoperim momente de mare frumusețe spirituală, precum acesta despre care vorbește Numeri 12,3. Recitind acest pasaj biblic îmi stăruie în minte o mulțime de întrebări. Nu îmi permite acest spațiu pentru a le pune pe toate. Voi folosi una singură pentru atingerea scopului acestui articol: Cum a putut Moise să ajungă la o asemenea performanță în dezvoltarea caracterului?

Pentru a răspunde cât mai simplu și cât mai bine la această întrebare, vă supun atenției un paragraf selectiv din comentariul inspirat asupra acestui text:

„El își dădea seama de propria slăbiciune și de aceea și-a făcut din Dumnezeu sfetnicul său... Acuzațiile lor (ale lui Aaron și Mariei) au fost suportate de Moise în tăcere. Experiența câștigată în cursul anilor de muncă și așteptare în Madian, precum și spiritul de umilință și de îndelungă răbdare, dezvoltat acolo, l-au pregătit pe Moise să întâmpine cu răbdare necredința și cărtirile poporului și, de asemenea, mândria și invidia acelor care ar fi trebuit să fie ajutoarele lui neșovăielnice. Moise era 'foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului', și, pentru aceasta, i-a fost dată înțelepciune și călăuzire dumnezeiască mai presus de alții.” (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, p. 387-389)

Moise își dădea seama de propria slăbiciune

La baza caracterului lui Moise se afla prima dintre fericirile rostite mai târziu de Mântuitorul: „Ferice de cei săraci cu duhul!” Moise era conștient de limitele sale. Nu școlile Egiptului i-au conferit această calificare personală. În școlile pustiei personale, Moise a învățat să se autoevalueze în mod realist. El devenise conștient că natura sa umană era decăzută și că nu putea avea nici o siguranță în a se încrede în sine.

Ca prinț al Egiptului, Moise a fost educat să se considere candidat la natura divină. Faraonii credeau despre ei înșiși că sunt dumnezei întrupăți printre muritori, iar egiptenii erau convinși de acest lucru. La vârsta de 40 de ani, Moise dorea să-și înceapă lucrarea de eliberator de neam, numai că educația sa egipteană i-a fost o serioasă piedică. Dumnezeu nu Se putea folosi, deocamdată, de cunoștințele și deprinderile sale de conducător egiptean. În acel moment, Moise nu era conștient de propria slăbiciune.

Când Moise a trebuit să străbată singur pustia Madianului și apoi să poarte de grijă oilor socrului său, treptat, treptat, el a învățat să nu mai depindă de sine și să nu se mai bazeze nici pe forța sa fizică, nici pe educația sa aleasă și nici pe experiența sa în conducere. Tufișul care nu se mistuia, la poalele muntelui Sinai, ilustra cel mai bine modelul de conducător pe care Dumnezeu îl putea folosi cu succes. Ca un boschet modest, îmbrăcat în focul prezenței divine, era conducătorul prin care Dumnezeu avea să-l scoată pe Israel din țara Egiptului și să-l conducă până la hotarul țării făgăduite. Această vedenie minunată avea să-l urmărească permanent pe Moise pentru a-i aduce aminte cine era și din ce plămădeală era făcut. El trebuia să știe fără încetare că omul în natura sa decăzută nu putea face nimic bun. Mai mult decât atât, Moise a reușit să identifice toate punctele slabe ale caracterului său, ale personalității sale și ale comportamentului său. Această conștiință de sine a devenit un atu care i-a conferit o superioritate morală evidentă.

A făcut din Dumnezeu sfetnicul său

Din moment ce Moise a trebuit să renunțe la încrederea în sine, el nu avea altă variantă decât să se încreadă în Dumnezeu. Apogeul acestei sfinte dependențe a fost atins atunci când timp de patruzeci de zile, Moise a stat pe munte în prezența măririi cerești. Nu era de mirare faptul că, la

întoarcerea sa în tabără, fața lui era purtătoarea luminii divine. Pentru evrei avea să fie vizibil faptul că Moise fusese în prezența lui Dumnezeu și continua să umble în această prezență.

Secretul puterii lui Moise era ascuns în relația sa strânsă cu Dumnezeu. Atâta vreme cât această relație avea să fie cultivată, succesul lui era asigurat. Un singur moment de neatenție la Masa și Meriba avea să devină fatal. În rest, Moise era cel mai blând om de pe fața pământului, pentru că făcuse din Dumnezeu sfetnicul său. Moise primea sfaturi și directive inspirate și el nu ezita să se consulte cu Dumnezeu în orice lucru mic sau mare, cerut de funcția sa publică.

Maria și Aron l-au înțeles greșit pe Moise atunci când acesta a ascultat sfatul socrului său de a numi consiliul celor șaptezeci de bătrâni care să-l ajute în administrarea treburilor interne ale poporului. În cuvintele lui Ietro, Moise auzea, de fapt, sfatul lui Dumnezeu. El învățase să recunoască vocea și cuvintele inspirate, indiferent prin cine veneau acestea. Dacă fratele și sora lui Moise ar fi avut aceeași experiență a dependenței personale de Dumnezeu, ar fi fost scutiți de o mulțime de necazuri și nemulțumiri care le rodeau sufletul și-i făceau să fie plini de gelozie și orgoliu.

Este semnificativ faptul că Dumnezeu Însuși le-a vorbit lui Aron și Mariei la ușa cortului întâlnirii: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu, Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr

lui nu prin lucruri greu de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise? (Num. 12,6-8). Nu mai era nevoie ca Moise să dea explicații despre calitatea legăturii sale cu Dumnezeu. Dumnezeu Însuși le-a explicat lui Aron și Mariei acest lucru.

Pentru Moise, Dumnezeu era izvorul înțelepciunii și al puterii. El era secretul competenței care l-a ridicat cu mult deasupra altor mari conducători pe care această lume a avut ocazia să-i cunoască. Moise primea sfaturi și avertizări, primea lumină și cunoștință, îndrumare și călăuzire. La toate acestea se gândea el atunci când Îi cerea lui Dumnezeu, în fiecare seară, să poposească împreună cu poporul Său și, în fiecare dimineață, să pornească împreună.

Cortul întâlnirii a devenit dovada cea mai grăitoare a experienței de călăuzire divină. Dumnezeu i-a transmis proiectul, apoi a mobilizat dărnicia poporului, a inspirat măiestria lucrătorilor și apoi a onorat cu prezența Sa vizibilă locul în care avea să se manifeste și să se odihnească slava cerului, domnia harului și stăpânirea Legii.

Reușita misiunii lui Moise a atârnat permanent de modul în care acesta a înțeles să caute și să rămână în prezența divină. Numai într-un asemenea context, Moise putea auzi și înțelege sfatul lui Dumnezeu pentru el și pentru poporul Său.

A suportat în tăcere

Nerăbdarea și nemulțumirea permanentă a poporului, precum și orgoliul și gelozia propriei sale

Reușita misiunii lui Moise a atârnat permanent de modul în care acesta a înțeles să caute și să rămână în prezența divină.

Să ne cunoaștem familia adventă...

Mexic (Statele Unite Mexicane) reprezintă o federație de 31 de state, plus districtul federal al capitalei și se întinde pe o lungime de peste 2500 km între sudul Statelor Unite. Are o suprafață de aproape 2.000.000 km² și o populație de 108.000.000 de locuitori. Capitala Mexico City este unul dintre cele mai populate orașe ale lumii, iar întreaga arie metropolitană se estimează că a depășit deja 22.000.000 de locuitori. Limba oficială este spaniola.

Speranța adventă a fost cunoscută aici, înaintea sosirii misionarilor adventiști. Chiar și vechii indieni aveau credința că zeii lor se vor întoarce pe pământ cândva, în viitor. Cartea preotului iezuit din Chile Lacunza a circulat și aici, popularizând explicația sa, că cele 2300 de zile profetice din Daniel 8 se vor încheia în 1847.

Biserica Adventistă a ajuns pentru prima dată aici, în 1891, când S. Marchisio a venit să vândă ediția engleză a cărții *Tragedia veacurilor*. În 1893, odată cu sosirea unui grup mai mare de misionari, se deschide o misiune medicală și o școală. Cea dintâi va deveni mai târziu Sanatoriul Guadalajara, primul de acest fel înființat în afara SUA. Tot la Guadalajara se înființează, în 1893, prima biserică, iar 3 ani mai târziu, se publică prima revistă în limba spaniolă. În 1904, aici erau deja 72 de membri.

În ciuda opoziției întâmpinate din partea preoților catolici, mesajul advent s-a răspândit cu repeziciune; colportori, medici, oameni de afaceri și alți voluntari și-au dat mâna în efortul de vestire a Evangheliei.

Astăzi, în Mexic sunt două Uniuni, cu un total de aproape 1.300 de biserici și peste 400.000 de membri. Larga deschidere spre educație face ca numărul profesorilor să fie cu mult mai mare decât cel al pastorilor hirotoniți. Campaniile misionare și proiectele ADRA, cele două spitale adventiste, școlile și universitățile bisericii, sunt căi prin care Dumnezeu Se împarte zilnic ca Pâine a vieții pentru toți cei flămânzi.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

familii au fost îndurate cu răbdare și umilință de către marele conducător. Acestea nu erau virtuți pasive. Tăcerea lui Moise nu era deconectare și dezinteres față de cuvintele rele și dușmănoase pe care era silit să le audă mereu, mai ales din partea acelor care ar fi trebuit să-i stea alături în purtarea poverilor. Lipsa lui de reacție față de provocările permanente era rodul marilor lecții de trăire prin credință, învățate la turma de oi a socrului său. Moise a împrumutat tăcerea aspră a pustiei ca pe un mod activ de contracarare a agresiunilor de tot felul.

Tăcerea lui Moise era un act de înțelegere a naturii umane neliniștite și frământate de dorințe neimplinite. El era atât de atașat față de cauza și destinele poporului lui Dumnezeu, încât era dispus să suporte alături de Dumnezeu toate plângerile și nemulțumirile zilnice. În tăcerea timpului său de adorație și închinare se afla sursa liniștii sale sufletești, prin care întâmpina provocarea și amenințările. Moise trăia într-o prezență care îi furniza mereu echilibru și pace sufletească.

Mai blând decât orice om de pe fața pământului

În momentul acestei descrieri, Moise mai avea încă în minte măreția și puterea cerească la care fusese martor la Sinai. Blandețea sa era o copie a descoperirii caracterului lui Dumnezeu, așa cum l-a auzit el declarat chiar de Dumnezeu Însuși. Aflat în crăpătura ocrotitoare a stâncii, Moise a auzit cuvintele: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul...” (Exod. 34,6.7).

Nu era nici un dumnezeu asemenea Dumnezeului lui Moise și nu era nici un conducător asemenea celui aflat în fruntea poporului acestui Dumnezeu. Caracterul Său era oglindit în caracterul lui Moise. Dumnezeu Se putea prezenta foarte bine în fața lumilor necăzute cu exemplul de viață al acestui veteran al credinței și al curajului, dar și al dăruirii de sine și al răbdării duse până la limită.

Una dintre marile dorințe ale lui Dumnezeu pentru poporul Său de astăzi este aceea de a avea oameni asemenea marilor înaintași. Nimic nu-Și dorește Dumnezeu mai mult astăzi decât să Se poată oglindi în viața și în comportamentul copiilor Săi de pe pământ. Aceasta ar putea fi cea mai elocventă dovadă a puterii Sale făcătoare de minuni. Așa cum blândețea lui Moise l-a făcut invulnerabil față de asprimea cu care era întâmpinat, blândețea caracterului creștin nu are a se teme de nimic într-o lume dominată de violență și nedreptate. Făgăduința lui Dumnezeu este la fel de credibilă și astăzi: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” (Mat. 5,5).

Când poporul lui Dumnezeu va lua în serios marea nevoie de a face din experiența personală și formarea caracterului o preocupare de importanță deosebită, vom asista la un val de putere și de credință proaspătă și statornică, iar biserica și lumea ar putea conta pe caractere de excepție. Cerul ar fi cu mult mai aproape, iar misiunea Evangheliei ar fi mult mai repede încheiată și ne vom întoarce acasă cântând cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. ■

Ion Buciuman,
pastor, Comunitatea
Labirint, București,
Conferința Muntenia

Sfârşitul umanităţii

VIOREL PĂTRANA

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.”

(2 Cor. 5,17)

Cu ceva vreme în urmă, aflându-mă într-o librărie, mi-a atras atenția o carte al cărei titlu incitant *Sfârşitul umanităţii* m-a şi determinat să o cumpăr. Autorul ei, Christian Godin, afirmă că în istorie există două tipuri de catastrofe: naturale şi provocate de om. Nici unele însă nu au avut până acum o putere de distrugere totală. Umanicidul prin conflagraţie nucleară sau devastare ecologică face parte dintre posibilităţi şi trebuie luat în seamă foarte serios.

Dar cartea atrage atenția asupra unui alt tip de apocalipsă, care este deja în curs de desfășurare – un sfârşit, o moarte mai radicală, chiar dacă modalitatea de realizare este mai puțin spectaculoasă: moartea umanității. Va fi mult mai radicală, pentru că va reprezenta dispariția nu a unei idei, ci a unei ființe colective. Pentru o asemenea dispariție, nici măcar nu va mai fi necesară apocalipsa. Și avertizarea este aceea că nu mai există cale de întoarcere.

Sfârşitul umanității arată că destinul foarte apropiat al omului – care ar putea surveni în următorul secol (chiar mâine la scara istoriei) – este dispariția lui pur și simplu, prin *dezinteres față de sine, prin neinvestirea în sine*. Omenirea se îndreaptă spre moarte și această moarte vine din interiorul său, vidat de acele trăsături moral-spirituale care definesc ființa umană, separând-o de restul creației. Acesta este destinul terminal al omului. Și procesul odată pornit devine ireversibil. De acum înainte, fiecare individ își trăiește viața ca și cum ar spune: sunt mulțumit că sunt ultimul bărbat sau ultima femeie. Chiar dacă lumea nu ar mai exista după mine, iar omenirea ar fi distrusă, cel puțin voi fi consumatorul propriei mele vieți, un consumator final, pentru că am profitat până la capăt de șansele mele; îmi este complet indiferent dacă alți oameni, după mine, vor avea aceeași posibilitate sau aceeași șansă.

În potopul de după mine nu vor mai exista nici Noe, nici porumbelul. În opinia lui Godin, o asemenea abordare a vieții înseamnă, de fapt, decăderea existențială a făpturii umane pe o treaptă inferioară care nu-l mai califică să se numească om. Și, chiar dacă oamenii nu vor dispărea, umanitatea va înceta să mai existe.

Concluzia lui Godin este foarte interesantă și destul de apropiată de perspectiva antropologiei biblice. Creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, făptura umană este destinată la o creștere continuă în asemănarea cu Creatorul său. Dezvoltarea tuturor capacităților sufletești cu care a fost înzestrat prin creație este cea mai înaltă îndatorire a ființei umane. Formarea unui caracter care să îl califice pentru a trăi în lumea ființelor desăvârșite ar trebui să reprezinte scopul fiecărui om care trece prin această viață.

Aceasta este, de fapt, ceea ce îl califică pe om să fie Om.

Goana după mai bine

Ceea ce conduce astăzi la o prăbușirea morală fără precedent a umanității este goana după mai bine. Aceasta istovește moral, astfel că omul uită să fie *mai bun*, pierzând în felul acesta suportul moral al fericirii sale. Există oameni care au mai multe lucruri decât și-ar fi putut dori vreodată, dar care au ajuns să-și piardă capacitatea de a se bucura de ele. Ei, și? ar putea să întrebe cineva. Ce-i rău în a dori să trăiești mai bine? Nu tocmai această aspirație a reprezentat forța motrice care a dus la progresul general al umanității de astăzi? Ce ar trebui să facem? Să ne amputăm dorințele? Să ne îngropăm visele? Să refuzăm *mai binele*?

Evident că nu acesta este răspunsul, numai că ar trebui înțeles că trebuie înnoit atât burduful, cât și vinul. După cum nu poți pune puterea în mâinile unui om fără caracter fără să-l transformi într-un monstru, tot așa nu poți să faci cu adevărat fericit pe cineva dându-i tot ce-și dorește, ci doar ajutându-l să-și dorească tot ceea ce are nevoie pentru a deveni *mai bun*.

Goana după *mai bine* este obiectivul lumii noastre de astăzi, inclusiv al multor creștini. Un nivel de trai cât mai ridicat este obsesia tuturor guvernelor. Standardele de viață ale țărilor bogate devin visul fiecărui om. Valorile economice și politice sunt absolutizate în dauna celorlalte categorii de valori: religioase, morale, estetice etc.

Tragedia este că acest lucru, care nu este rău în el însuși, face ca aceia care până mai ieri au avut convingeri și valori, pentru care mulți și-ar fi dat viața chiar, fac din ele astăzi simple mijloace pentru atingerea unui scop efemer. Din păcate, mulți creștini nu mai sunt dispuși să slujească cu lepădare de sine și din dragoste pentru Domnul lor, ci din dorința de câștig care poate însemna: bani, faimă, o viață mai ușoară sau pur și simplu afirmare de sine. A te potrivi chipului veacului acestuia înseamnă a-ți asuma sistemul lui de valori. Acesta este factorul care erodează din temelii caracterul multor creștini. Goana după *mai bine* a înlocuit lupta pentru a fi *mai buni*. Cele două pot fi alăturate, dar există totdeauna o ordine a priorităților. Nu este rău să ai, dar întrebarea la care trebuie să dai răspuns este: Ce a trebuit să plătești, pentru ca să obții ceea ce ai? Dacă pentru asta a trebuit să plătești cu propriul caracter, atunci nu ești în câștig, ci în faliment.

Caracterul creștin, valoarea supremă

Când S-a dezbrăcat de Sine și a luat chip de rob, Domnul Hristos a intrat în istorie ca să stea de vorbă cu creatura înstrăinată și să-i comunice, pe limba ei ruptă de eternitate, care îi este destinul și care-i este datoria. Lucrarea Sa nu a fost aceea de a ne oferi cunoștințe care să ne înlesnească drumul spre confortul personal. Problema numărul unu a lui Dumnezeu este cum să ne scoată din starea de decadență interioară datorată „leprei păcatului” și cum să ne „înnoiască” pentru a ne ridica la o

stare morală corespunzătoare ființelor cerești. Ceea ce a făcut acum două mii de ani Fiul lui Dumnezeu a fost să inaugureze o nouă umanitate, „născută din nou” prin iertare și prin transformarea lăuntrică a Duhului Sfânt. Deși Sfânta Scriptură ni-L prezintă pe Fiul lui Dumnezeu înmulțind pâinile și peștii, mergând pe ape, vindecând bolile trupești, oprind calamitățile naturale și, în final, biruind chiar moartea, El nu a devenit precursorul unei ere „super-tehnologice”. Deși putea să o facă, Domnul Hristos nu ne-a dăruit nici aerul condiționat, nici mașinile care să înlocuiască munca fizică, nici leacuri împotriva epidemiilor și a bolilor care au urmat. Marele Medic a ales să trateze un pacient mult mai important decât trupul: sufletul grav bolnav al umanității.

Chemare la caracter

De două mii de ani, Domnul Hristos îi cheamă pe oameni să vină la El pentru a fi făcuți o „făptură nouă”. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (ctisis = creație) nouă”. Cum poate fi schimbat caracterul cuiva? Filosofi au spus că aceasta se va face prin „iluminarea minții” umane cu cunoștințele culturii și ale civilizației care îl vor înnobila pe om. Ce a realizat în schimb iluminismul? Un cunoscut scriitor contemporan

zugrăvește astfel criza care a cuprins umanitatea: „Europa geme sugrumată de două vicii mortale: imoralitatea și ideile. America aleargă amețitor spre o prăbușire personală, familială și socială, fiind țara care are cel mai înalt nivel de viață și care, în același timp, are cel mai mare consum de calmante și euforizante decât tot restul populației pământului. Experiența societății americane ne spune că se poate regresa interior în plin progres științific și tehnologic”. O afirmație asemănătoare facea și gânditorul creștin Petre Țuțea: „Nu există progres în afara celui lăuntric”.

Dumnezeu are nevoie astăzi de oameni care să trăiască în Hristos. Ei sunt chemați să ofere orientare celor din jurul lor, în marea criză care a cuprins omenirea. În cartea sa, *Sfârșitul umanității*, Christian Godin pune corect diagnosticul cu privire la starea lumii de astăzi, dar el nu cunoaște și remediul pentru vindecarea acesteia. De aceea, cea mai înaltă chemare posibilă, cea mai înaltă misiune socială a timpului este să te lași folosit de Dumnezeu pentru o bună mărturie creștină. Iar cea mai puternică mărturie este aceea a unui caracter integru. Nu există înlocuitor pentru acesta. Poți să acumulezi cunoștințe, dar aceasta nu înseamnă că ai și caracter. Pentru o autoevaluare a caracterului, iată câteva sentințe:

- ★ Spune-mi la ce glume râzi, ca să-ți spun cine ești.
- ★ Caracterul este ceea ce ești pe întuneric.
- ★ Singura persoană care-ți poate ruina caracterul ești tu.
- ★ Ceea ce faci când nu ai nimic de făcut îți dă pe față caracterul.
- ★ Reputație este ce ești la sosire, caracterul – ce ești la plecare.
- ★ Caracterul este ceea ce ai face, dacă ai fi sigur că nimeni nu va afla vreodată.
- ★ Ceea ce suntem este darul lui Dumnezeu pentru noi; ce devenim este darul nostru pentru El.
- ★ Caracterul este ceea ce pierdem ori de câte ori sacrificăm un ideal înalt pe altarul popularității și al profitului.
- ★ Un creștin este o persoană care să-i facă mai ușor pe alții să creadă în Dumnezeu. ■

*Viorel Pătrana,
Manager la
Societatea Biblică
Interconfesională din
România*

BISERICA ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

COMITET DE BILANȚ - UNIUNEA ROMÂNĂ

Băneasa, 6-7 martie 2007

CĂLĂTORIA SPERANȚEI

„Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri, și pentru tot ce era al nostru” (Ezra 8,21).

Privind în urmă la călătoria pe care am făcut-o împreună în anul 2006, putem spune cu toată convingerea că Dumnezeu a fost bun cu noi și anul acesta și ne-a oferit încă o măsură de har pentru pregătirea noastră și a semenilor noștri, în vederea marii întâlniri cu Domnul nostru Isus Hristos. Călătoria întoarcerii acasă este cu certitudine o călătorie a speranței, iar momentele de analiză și evaluare ne ajută să conștientizăm mai mult dependența și consacrarea noastră totală față de Dumnezeu. Cu convingerea că Dumnezeu a călăuzit poporul Său în anul 2006, Comitetul Executiv al Uniunii s-a întâlnit pentru ședința Comitetului de bilanț, în zilele de 6-7 martie 2007, la sediul Uniunii. După momentul devoțional și prezentarea agendei, au fost prezentate și dezbătute rapoartele administratorilor, directorilor de departamente și ale instituțiilor bisericii. În continuare, prezentăm rapoartele administratorilor Uniunii:

2006:

Binecuvântări și avertizări

TEODOR HUȚANU

Binecuvântări și avertizări. Așa arată, potrivit Inspirației, un bilanț care ne apropie de Dumnezeu. „Nu ar fi bine să ne gândim la binecuvântările Sale din trecut și să ne reamintim avertizările mișcătoare, care au ajuns la sufletul nostru, astfel încât să nu-L uităm pe Dumnezeu?” (Ellen White, *Sfaturi printru părinți, educatori și elevi*, p. 279)

Istoria anului 2006 ne-a adus și mai aproape de revenirea Domnului Isus, pe un traseu plin de evenimente și de experiențe personale și colective, toate fiind dovezi ale dorinței Tatălui ceresc de a ne vedea curând acasă. De aceea putem privi trecutul ca pe un timp de pregătire pentru marea întâlnire. Noua carte de *Immuri* își răspândește deja acordurile prin adunările noastre, după o lungă, dar meritată așteptare. Doar Dumnezeu să fie slăvit prin și pentru acest reper de spiritualitate adventistă, trudit cu dăruire de slujitori înzestrați și devotați!

Botezuri, nunți, întăriri prin binecuvântare a diaconilor, prezbiterilor și pastoriilor, festivități de absolvire a Institutului Teologic Adventist, emisiuni radio – și în curând de televiziune –, misiune medicală, cartea anului, acțiuni ADRA, Sola Scriptura în clase și în inimi, pastori pentru bisericele românești din Diaspora, sedii noi pentru două Conferințe, noi responsabili și noi culmi pentru Editură și colportaj, diverse proiecte departamentale, o mulțime de inițiative independente, copii și tineri pe baricadele credinței și ale slujirii altora, ASI România, noua lege a cultelor – toate acestea sunt deopotrivă binecuvântări și avertizări.

Urmând liniile strategice trasate la început de mandat, anul 2006 a fost străbătut de lupta pentru conștientizarea nevoii de **apropiere și de umblare personală cu**

Dumnezeu. Ca pastori, ne-am pus ținta de a fi modele de evlavie și misiune pentru familia Domnului. Am fost convinși că numai așa vom face pasul următor – **încurajarea și atragerea fiecărui credincios adventist în mărturisirea zilnică a Evangheliei** mântuirii semenilor noștri. Am rostit rugăciuni pentru împlinirea visului unei biserici de toate zilele, nu doar de Sabat. Am cerut Domnului să facă din slujitorii Săi ambasadori plini de credibilitate sfântă și de dăruire fără ezitare.

Transferul plănuirii misiunii din birouri pe frontul de luptă a fost o strădanie naturală, urmare a alegerii drumului slujirii totale. Duhul Domnului trebuie să continue să încurajeze și să inspire **planurile misionare ale fiecărui district, ale fiecărei adunări locale, ale fiecărui membru al trupului Domnului.** „Iată-mă, trimite-mă!” așteaptă lansarea ca program de misiune internă și externă, tocmai pentru a oferi voluntarilor ocazia de a-I închina Domnului un an, o vacanță, un seminar, un ban, ca semn că viața lor este a Domnului.

2006: va urma!

Finalul anului 2006 nu a adus și finalul lucrului început. Avertizarea actuală este să nu ne mulțumim doar cu votarea rapoartelor prezentate. Ceea ce a fost cere evaluare și o continuare corespunzătoare.

Chemarea de a-l conduce pe poporul lui Dumnezeu ne întâmpină de la început cu un principiu de bază: eficiența slujirii unui conducător este legată de **puterea și curajul de a defini realist starea bisericii sale.** Credincioșii au nevoie de ajutor pentru a cunoaște adevărul despre ei înșiși. Slujitorii Domnului au datoria de a-i furniza bisericii informații autentice, necosmetizate. „Robul rău”

reține pentru el aspectele neplăcute și amenințătoare, de teama că adunarea Domnului nu poate suporta adevărul. „Robul bun” are încrederea că trupul Domnului are resursele necesare pentru a face față realității. De aceea, viziunea pe care o lansează astfel are o temelie solidă.

Biserica noastră se află într-o **stare de amorteală**, care are simptomele unei crize, dar care nu va duce cu niciun chip la moarte. Situația prezentă ne obligă să ne mișcăm înainte, spre frontul unde Dumnezeu ne așteaptă să fim. El are deja un plan pentru noi, de aceea **viziunea** adevărată pentru Biserica Rămășiței **nu trebuie inventată, ci doar descoperită**. Pentru încropeala Laodiceei, Martorul Credincios oferă alifie pentru ochi, ca să putem discerne măreția profetică a timpului și a chemării noastre.

Ca oameni chemați de Dumnezeu, avem răspunderea de a-l conduce pe poporul lui Dumnezeu acolo unde el nu ar putea ajunge singur. De aceea, avem nevoie să știm exact și mereu care este voința lui Dumnezeu pentru poporul Său.

„**Spune lumii!**” rămâne cuvântul de ordine al acestui timp, chemând biserica pe cele trei coordonate vitale ale credinței și ale misiunii adventiste: (1) fiecare zi cu Isus, (2) fiecare credincios aduce un suflet la Domnul Isus și (3) intrare în fiecare zonă nepătrunsă de Întreita Solie.

Redescoperirea și reafirmarea identității noastre biblice și istorice sunt o parte a strategiei actuale de lucru. Dacă vrem să scriem un nou capitol luminos al istoriei advente, atunci nu avem voie să uităm ce a făcut Dumnezeu pentru noi, până acum. Omul lui Dumnezeu este întotdeauna un bun povestitor. El le aduce aminte oamenilor de cele mai înălțătoare momente ale istoriei lor.

A conduce înseamnă a-i **orienta pe oameni spre schimbare**. Însă

„Fiecare trebuie să hotărască pentru sine ce va face. Tot Cerul este preocupat de salvarea oamenilor. Tu însuși trebuie să decizi dacă vei fi sau nu conlucrător cu Domnul Isus.”

schimbarea este una dintre cele mai grele sarcini. Oamenilor nu le place schimbarea. Singura lor dorință este ca lucrurile să meargă mai bine. Deși schimbarea este tulburătoare, ea este totuși întâmpinată cu bucurie atunci când realizarea ei face bine. Ca oameni ai credinței, nu avem altă opțiune decât schimbarea. Aceasta este voința lui Dumnezeu pentru noi. Convertirea și sfințirea constituie atracția Evangheliei. Biserica este instituția care-i ajută pe oameni să se schimbe. Nu putem fi urmașii Domnului Isus și totuși să refuzăm transformarea.

Înainte ca cineva să ne urmeze, trebuie să aibă încredere în noi. **Credibilitatea** este un ideal dificil într-o lume predispusă la contestare și critică. Încrederea membrilor bisericii noastre în „conducere” este supusă diverselor provocări și nu putem spune că nu avem pierderi pe acest front. De la respectarea unui cuvânt rostit și până la credințioșia neabătută față de Dumnezeu și la preocuparea neobosită și dezinteresată pentru binele fiecărui suflet este o cale lungă, străjuită de ochii semenilor noștri și ai ființelor cerești. Pe această cale trebuie să meargă zilnic fiecare pastor, fiecare conducător.

Schimbările de personal intervenite, declarația de necolaborare cu serviciile secrete, fișa postului, codul deontologic al pastorului, diverse întâlniri de instruire și motivare constituie doar partea văzută a acestei lupte contra demonului neîncrederei.

Speranța și minunea schimbării

Nu este o utopie să credem că drumul devoțiunii și al misiunii personale va cuprinde inimile poporului

Domnului. Rândurile următoare sunt tulburătoare, dar și mobilizatoare: „Ce creștere în putere spirituală ai obținut în anul care a trecut? Cine dintre noi a mers din biruință în biruință prețioasă, până ce invidia, mândria, răutatea, gelozia și egoismul au dispărut și nu au rămas decât darurile Duhului: blândețea, îndelunga răbdare, bunătatea și facerea de bine? Dumnezeu ne va ajuta dacă ne prindem de ajutorul pe care El l-a pus la dispoziția noastră.

Nicio altă ființă creată de Dumnezeu nu este capabilă de o asemenea dezvoltare, desăvârșire și noblețe cum este omul. Omul nu-și poate imagina ce poate fi și ce poate deveni.” (Ellen White, *God's Amazing Grace*, p. 304)

Numărul nostru nu se va dubla oare în anul următor?

Apelul final este cel mai bine formulat în versiunea aceluiași autor:

„În această țară este de făcut o lucrare mult mai mare decât s-a realizat până acum. Sunt fericită să văd un număr atât de mare de credincioși prezenți la această întâlnire. Dar numărul vostru nu se va dubla oare în cursul anului următor? Fiecare trebuie să hotărască pentru sine ce va face. Tot Cerul este preocupat de salvarea oamenilor. Tu însuși trebuie să decizi dacă vei fi sau nu conlucrător cu Domnul Isus.” (HS 153 *Address to the Missionary Workers*, Basle, Sunday, Sept. 13, 1) ■

Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea Română

„Eu te voi sui pe înălțimile țării”

EMILIAN NICULESCU

Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel?” (Num. 23,9). Așa suna cândva raportul de bilanț al poporului lui Dumnezeu!

Linia imaginară care desparte anii, respectiv anul 2006 de anul 2007, am transformat-o din nou într-o linie concretă, pe care o tragem la finalul tuturor rapoartelor și al statisticilor care reflectă situația capitalului viu al bisericii, capitalul cel mai prețios: membri. Biblia ne învață să punem mai mult accent pe sfârșitul unei opere decât pe inaugurarea ei. Începutul poate fi visare, dorință sau planuire, iar finalul – fapte concrete, realizări vizibile. Este relația dintre buget și bilanț, raportul dintre prospecțiune și realizare. Oricât de îndrăznească este viziunea, oricât de realistă și amănunțită este planuirea, drumul cel lung până la realizări concrete ascunde mereu elemente imprevizibile, piedici obiective și subiective. Însă, atunci când ne atingem țelul, când ne putem îndrepta privirile spre trecut, constatăm de fiecare dată că există Cineva, mai presus de noi, care ajută biserica să înainteze. Acest Cineva nu este un necunoscut în biserica noastră, ci este Alfa și Omega, Stăpânul secerișului.

Totdeauna au existat diferite evaluări din diferite perspective, cu privire la poporul lui Dumnezeu, la biserica Sa, dar adevăratul etalon, care stabilește realitatea absolută pentru toate timpurile, este conținut în întrebarea: „Cine poate urca pe muntele Domnului?”

În anul 1971, șeful Rabin Moses Rosen a răspuns astfel la această întrebare, cu privire la cultul mozaic: „De patru mii de ani, urcăm mereu. Avem în străfundul sufletelor noastre sentimentul că, dacă ne-am opri, prăpastia istoriei ne-ar înghiți” (Moses Rosen – *În lumina Tōrei*, 1971). Cât de plastică este această exprimare! Ce adevăr important exprimă cu privire la pericolele opririi din această ascensiune! Dar cât de reală este declarația acestui conducător al Israelului fizic? Chiar dacă există o creștere

numerică, economică, dar nu este însoțită și de o creștere spirituală, constatările sunt înșelătoare. Să nu uităm că trăim într-o lume răsturnată. De aceea, urcarea pe scările lumii înseamnă, de fapt, o coborâre.

Conspectând rapoartele inspirate ale Bibliei, întâlnim astfel de constatări semnificative:

În timpul călătoriei din pustie, aproape de Canaan, iată cum arăta Israel: „Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri. Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Num. 23,9.10).

Așa suna raportul secretariatului (Num. 23,9-10) despre poporul lui Dumnezeu, prezentat de proorocul Balaam. Așa arăta Israel când avea Lege, Templu și Păstor.

La mijlocul Bibliei, în cartea Esterei, găsim un alt raport al secretarului imperiului asirian: „Atunci Haman a zis împăratului Ahașveros: „În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor și nu ține legile împăratului. Nu este în folosul împăratului să-l lase liniștit”. Așa arăta Israel, din perspectiva dușmanului, în timpul robiei babiloniene și postbabiloniene, când nu mai aveau nici Templu, nici chivot, nici păstor: erau risipiți fizic, dar uniți prin Legea trăită, prin stil de viață, prin dorul comun de a se întoarce în patria lor.

Un alt raport din anii 30 d.Hr.: „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor” (Mat. 9,36). Așa arăta Israel, conform raportului infailibil al Domnului Isus Hristos. Aveau din nou Templu, dar nu aveau chivot și nici Păstor.

Dar cel mai frumos raport aparține viitorului și el a fost deja scris – nu va mai fi Templu, dar Mielul va fi Păstorul lor, iar Legea va fi scrisă în inima lor: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care

nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcată în haine albe, cu ramuri de finic în mâini” (Ap. 7,9).

Singura întrebare este dacă vom face și noi parte din această gloată.

De aceea, fie ca acest moment de retrospectivă, atât de important pentru a conștientiza situația bisericii în acest moment și pentru a vedea dinamica vieții bisericii, să fie un moment în care să ne oprim pentru a ține un bilanț sufletesc – *beșbon hanefes* –, care leagă trecutul care nu se mai întoarce de viitorul pentru care ne pregătim. Fie această ocazie o cinstită introspecție și în templul sufletului nostru, cu dispoziția sinceră de a ne recunoaște greșelile. Un aforism iudaic spune: „Să-ți înșeli aproapele e un păcat, să încerci să-L înșeli pe Dumnezeu e o naivitate, dar să te înșeli pe tine însuși înseamnă sinucidere”.

De aceea, să fim dispuși să ne recunoaștem toate umbrele, toate slăbiciunile și toate păcatele. Să învățăm să privim spre propriul eu cu același ochi critic cu care-l examinăm deseori pe semenul nostru. Să intrăm în sala de justiție a conștiinței și să cercetăm fiecare filă a dosarului proprii noastre vieți. Să

scuturăm praful autoînșelăciunilor, să așezăm drept în fața noastră oglinda cuvântului, care ne arată în mod deslușit omul dinăuntrul nostru, omul ascuns al inimii, imaginea vieții noastre sufletești. Firul vieții nu trebuie depănat la întâmplare. Mereu și mereu ne revine în minte datoria de a veghea, pentru ca el să nu se identifice cu traiectoria sinuoasă a necinstei. Trebuie să veghem ca el să nu se înnoade în idealurile joase ale acestei lumi, să nu se încălcească în negocierile cu ispita. Fie ca Dumnezeu să ne dea mereu înțelepciune și îndemănare pentru ca acel „caier alb”, pe care încă ni-l rezervă viitorul, să-l țesem într-un fir puternic al responsabilităților împlinite, al credincioșiei dispuse să meargă până la sacrificiu. Fie acest bilanț al anului 2006 o privire plină de seriozitate, în care să-I cerem lui Dumnezeu să îndrepte toate firele încurcate și să le așeze în marea țesătură a lucrării Sale, într-un tot armonios.

Cuvântul de ordine din partea lui Dumnezeu sună clar și provocator: „Suiete-te pe un munte înalt, ca să vestești vestea cea bună; înalță-ți

Cuvântul de ordine din partea lui Dumnezeu sună clar și provocator: „Suiete-te pe un munte înalt, ca să vestești vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună... Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere...”

glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună... Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere... Răsplătirile vin înaintea Lui. El își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (Is. 40,9-11).

„Este năzuința spre piscuri. Din stâncă în stâncă, din creastă în creastă. Fiecare popas nu este un scop în sine, ci un mijloc, un start spre o nouă țintă. Itinerarul nostru istoric nu este orizontal, ci o neconținută verticală. De aceea el este plin de trudă și suferință. De aceea se află pe cărările sale râuri de sânge, hecatombe de martiri.” (Șef Rabin Dr. Moses Rosen, *În lumina Torei*, 1971)

Succesul nu este în puterea noastră, ci în făgăduințele lui Dumnezeu: „Eu te voi sui pe înălțimile țării” (Is. 58,14). ■

Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română

Statistică membri anul 2006

Conferința	Intrări				Ieșiri				Total membri Conferință	Total membri Uniune
	Botez	Vot	Scrisoare	Total intrări	Scrisoare	Deces	Excludere	Total ieșiri		
Banat	198	10	75	288	79	118	85	297	6.884	
Moldova	405	15	196	616	306	187	182	675	13.590	
Muntenia	692	36	328	1.056	600	451	190	1.241	19.824	
Oltenia	362	42	116	520	184	233	136	553	12.624	
Trans. Nord	225	8	93	326	135	138	61	334	7.754	
Trans. Sud	220	22	82	385	156	108	92	515	9.172	
TOTAL	2.102	133	890	3.125	1.460	1.235	746	3.441	9.191	69.816

„Totul vine de la Tine”

IOAN CÂMPIAN-TĂTAR

*„Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.”
(1 Cron. 29,14 u.p.)*

Anul 2006 rămâne în urmă, intrând în istorie, dar, pentru Departamentul Trezoreriei Uniunii Române, 2006 poartă cu el dovada binecuvântărilor divine, a veșnicului adevăr – că totul vine de la Dumnezeu și din mâna Lui primim cele necesare existenței – și chiar răspunsul recunoștinței și al credincioșiei noastre, exprimat în zecimi și daruri. Cifrele sunt cele care vorbesc, iar situația comparativă cu anul 2005 arată ce s-a întâmplat în anul 2006, la capitolul zecimi. (vezi tabel)

În Uniunea Română, în anul 2006, zecimile au crescut în medie cu 15,50%, comparativ cu anul 2005, iar dacă eliminăm influența inflației, care a înregistrat anul trecut un procent de 4,8%, rezultă o creștere actualizată, care a fost de aproape 10%. Interesant este faptul că și anul 2005, față de anul 2004, a cunoscut același procent de creștere actualizată. Acest lucru dovedește menținerea unui ritm înalt de creștere al intrărilor, de la un an la altul, dar și nivelul credincioșiei dăruitorilor, care n-a coborât pe parcursul anului trecut, oferind astfel mijloacele necesare misiunii de vestire a Evangheliei.

Zecimea medie pe membru/lună a fost de 39,6 RON, iar un calcul simplu arată că venitul mediu în Uniunea Română este de 396 RON. Ținând cont de faptul că aproape 50% dintre membrii bisericii sunt fără venituri sau cu venituri foarte mici, cum ar fi pensionarii, femeile

casnice, elevii și studenții, credem că suma de mai sus exprimă adevărul cu privire la mediul economic în care ne desfășurăm activitatea. Creșterea poate fi observată și în moneda europeană, iar în cifre absolute a fost de 1.305.545 Euro. Moneda europeană a cunoscut o nouă depreciere în ultima parte a anului, și acest lucru se reflectă în prezenta situație financiară.

Darul cel mai important, cel al Școlii de Sabat, împreună cu darul Sabatului al 13-lea au fost de 1.801.221 RON, cu 13% mai mult decât în 2005, iar creșterea actualizată este de 10,8%, același procent de creștere obținut și la zecimi. Media pe membru/Sabat la darul Școlii de Sabat este de 0.50 RON.

Alte daruri :

Dar de mulțumire – 513.359 RON
Dar Centrul Media – 66.311 RON
Darul Săptămânii de Rugăciune – 151.994 RON
Dar ADRA – 146.173 RON
Dar Extinderea Misiunii – 42.482 RON
Dar Radio Mondial – 53.082 RON
Dar Tineret – 36.926 RON
Dar Libertate Religioasă – 39.920 RON
Dar Conferința Moldova – 56.133 RON
Dar Educație – 42.748 RON

Darul Școlii de Sabat, darul de mulțumire și darul pentru educație rămân la dispoziția Conferințelor pentru a fi folosite la construirea caselor de rugăciune, la evanghelizarea în zonele fără prezență adventă sau cu prezență redusă, iar cel pentru educație – la susținerea școlilor și a grădinițelor. Fiecare dar este folosit

conform destinațiilor (dar ADRA, Libertate Religioasă, Centrul Media), iar darul Săptămânii de Rugăciune este folosit pentru suplimentarea procentului de 0,5% din zecimi, în vederea susținerii colportajului. Darul pentru extinderea misiunii este destinat misiunii globale și plantării de biserici.

Amintim faptul că zecimea, în totalitate, se aduce la Conferințe, de unde este repartizată astfel: 10% Diviziune, 10% Uniune, 7% Casa de Pensii, 6% ITA, 1% licee și 0,5% colportaj. Partea rămasă la Conferințe este folosită pentru cheltuieli de personal, cheltuieli pe departamente, precum și pentru proiectele acestora.

Uniunea Română a transferat Diviziunii 2% (urmând ca în anii următori, procentul să ajungă la 10%) în suma de 674.147 RON, precum și darul pentru Tineret. Din procentul de 10%, zecime ce revine Uniunii, s-au efectuat următoarele **cheltuieli**: Cheltuieli de personal – 877.517 RON Cheltuieli administrative și generale – 375.185 RON Cheltuieli pe departamente – 156.617 RON Cheltuieli cu amortizările – 394.165 RON Procent de zecime Conferința Generală – 674.147 RON

Pentru instituțiile bisericii au fost efectuate următoarele **subvenții**:

2006 poartă cu el dovada binecuvântărilor divine, a veșnicului adevăr – că totul vine de la Dumnezeu și din mâna Lui primim cele necesare existenței – și chiar răspunsul recunoștinței și al credințioșiei noastre, exprimat în zecimi și daruri.

Subvenție Centrul Media – Radio TV – 948.303 RON
Subvenție ADRA – 24.106 RON
Subvenție Sola Scriptura – 29.265 RON
Subvenție SUP – 8.388 RON
Subvenție Exploratori – 24.500 RON

Pe parcursul anului 2006, Uniunea Română a beneficiat de următoarele donații: suma de 55.000 USD pentru proiectul „Speranță pentru mâine”, susținut în mare parte de evangheliști străini, 41.500 Euro din partea unui grup din Spania pentru susținerea proiectului de plantare de biserici precum și suma de 60.656 CHF, din partea Conferinței Generale și a Diviziunii, pentru proiectele Misiunii Globale.

Din partea Diviziunii, am mai beneficiat, de asemenea, de o subvenție de 448.057 Euro pentru echiparea studioului TV Speranța. Este cea mai importantă

investiție a anului 2006 și sperăm ca acest mijloc modern de vestire a Evangheliei să aducă rezultate pe măsură.

Darurile pentru bugetul bisericilor locale a crescut de la suma de 6.870.780 RON, în anul 2005, la suma de 8.245.709 în anul 2006 – o creștere de 20%. Bilanțul anului 2006 se încheie pozitiv și pentru acest lucru suntem recunoscători bunului Dumnezeu, pentru că din mâna Lui cea bună am primit chiar și acele mijloace care, în procesul închinării, exprimă recunoștința și credințioșia celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și doresc să-I slujească. ■

Ioan Câmpian-Tătar,
trezorier,
Uniunea Română

Rata inflației 4,8

	2006				2005		2006 / 2005	
CONFERINȚA	ZECIME		medie		ZECIME		Creștere	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
BANAT	3,348,911	945,860	484	137	2,940,104	826,197	113.90%	108.44%
MOLDOVA	7,047,423	1,990,460	516	146	6,511,476	1,829,786	108.23%	103.04%
MUNTENIA	10,130,718	2,861,300	511	144	8,360,196	2,349,294	121.18%	115.36%
OLTENIA	5,053,822	1,427,391	399	113	4,327,515	1,216,072	116.78%	111.18%
TRANS.NORD	3,112,810	879,176	401	113	2,869,611	806,388	108.47%	103.27%
TRANS.SUD	4,659,779	1,316,099	507	143	3,868,213	1,087,004	120.46%	114.68%
TOTAL	33,353,463	9,420,286	476	135	28,877,115	8,114,740	115.50%	109.96%

Ziua ADRA,

o zi care oferă semnificație vieții

Valoarea vieții fiecăruia dintre noi este dată de valoarea pe care o adăugăm lumii în care trăim.

Isus ședea jos în fața vistieriei Templului și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau bogați, aruncau mult. A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.” (Marcu 12, 41-44)

CORNEL ROMAN

Ce a determinat-o pe femeia văduvă și săracă să dăruiască, în condițiile în care gestul ei era susceptibil de a-i aduce mai degrabă stigmatizare decât apreciere?

O analiză a gestului

Pentru a răspunde la această întrebare, e necesar să vizualizăm spectacolul ce se petrecea în jurul vistieriei templului. Practic, întreg procesul dăruirii de la templu era un adevărat recital al onorurilor. Pe margine, nenumărați privitori urmăreau parada. Persoanele bogate, defilau cu aroganță, considerând actul dăruirii o oportunitate de a-și îmbunătăți ratingul, de a-și mări prestigiul. Cu cât privitorii erau mai mulți, cu atât creșteau acțiunile donatorului.

Potrivit cuvintelor Mântuitorului relatate de Marcu, majoritatea celor care făceau donații publice erau oameni bogați, care ofereau mult. Gesturile lor întrețineau spectacolul pentru privitori. În esență, mulțimea care urmărea *parada mii* este echivalentul mass-mediei de astăzi. A dăruii puțin, în condițiile în care erai sub lupa mass-mediei timpului, însemna asumarea unui mare risc... Alăturarea unei femei văduve și sărace, cu doi bănuți într-o mână, grupului de oameni cu acțiuni multe la bursă, luneca spre derizoriu. Era doar o femeie săracă și, pe deasupra și văduvă. Purta în suflet, nu doar neajunsurile zilei, ci și cicatricea pierderii suportului bărbatului, care pentru femeia acelor vremuri, însemna prestigiu, valoare, speranță de viitor. Și totuși, femeia merge înainte aducându-și darul, fără să îi pese câtuși de puțin de spectacol. De ce?

Pe lângă aceste evidențe, Mântuitorul mai face o remarcă mai puțin vizibilă: „a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască”. Nu vi se pare

că această femeie face un lucru absurd? Din punct de vedere practic, gestul ei este lipsit de orice rațiune. Depășește limitele înțelegerii managementului de succes sau de supraviețuire. În esență, *a da tot ce ai chiar și ce mai rămăsese pentru supraviețuire* este un act sinucigaș.

Nimeni nu i-a cerut așa ceva, nimeni nu a forțat-o să facă una ca asta. Oricum, donația ei nu însemna nimic în economia gestionării activităților de la templu. Și totuși, ea merge mai departe fără să se lase antrenată în ițele spectacolului. De ce?

Un gest plin de semnificație

În timp ce căutam justificări pentru situația atipică relatată, gândul m-a purtat la filantropii contemporani. Oare ce l-a determinat pe cel mai bogat om al planetei (Bill Gates) să înființeze o fundație umanitară spre care să direcționeze cea mai mare parte a averii sale pentru combaterea diferitelor maladii (SIDA, cancer...)? Mai mult, ce gând l-a inspirat să-și dorească să renunțe la întreg imperiul financiar care i-a adus glorie, bani, putere... (a declarat că intenționează să iasă din scenă ca un om simplu, fără orgolii sau pretenții de altă natură).

Mă impresionează chiar și gestul actorilor celebri care și-au creat faimă, avere, imagine, dar care merg în Africa pentru a înfia copii săraci sau abandonati pentru a le oferi o șansă, deși știu că aceasta presupune

responsabilitate, griji în plus și altele. Aceeași întrebare mi-a stăruit în minte într-una din zile, când o bătrânică a venit la sediul ADRA pentru a face o donație în sprijinul unui copil orfan, cu mențiunea: *să nu știe nimeni*.

Gândindu-mă la întrebarea lansată, ce îi determină pe oameni să facă gesturi de binefacere, am înțeles un lucru. Mai mult decât avere, faimă, putere, oamenii doresc ca viața lor să aibă semnificație. Să știe că alergarea lor, truda de o viață, a avut sens. În plus, vor ca gestul lor să dea semnificație și înțeles vieții celor de lângă ei, iar asta nu ține de cât de mult ai, ci de ceea ce crezi și în cine crezi.

Acum, gestul de dărniciie al văduvei sărace îl înțelegem altfel, într-un context care ar fi putut să o împingă în derizoriu. Ea avea aceeași nevoie de semnificație, de sens care ne leagă pe toți oamenii din toate timpurile de Dătător. Mesajul pe care văduva săracă ni-l transmite este că viața ei avea semnificație, avea un sens. Și acest simțământ al sensului, nu i-a fost dat de suma donată, de poziția socială pe care o avea, ci de atitudinea față de viață și de credința în Dumnezeu care poartă de grijă. Cu alte cuvinte, viața noastră poate avea semnificație, sens și valoare, indiferent dacă avem puțin sau mult. Ceea ce este esențial nu ține de cât avem, ci de cine suntem, ce credem și în

Cine credem. *Valoarea vieții fiecăruia dintre noi este dată de valoarea pe care o adăugăm lumii în care trăim.*

Dacă ar trebui să luăm o învățătură din relatarea lui Marcu, aceasta ar putea fi sintetizată în câteva întrebări. Ce sens am descoperit pentru viața mea? Ce valoare are viața mea pentru cei de lângă mine? Viața cărei persoane de lângă mine a fost umplută cu semnificație, datorită influenței mele binefăcătoare? Ce lucru valoros am adăugat lumii în care trăiesc?

Ziua ADRA (Sabatul din 5 mai) este o ocazie în care poți aduce la templu sufletul tău. Nimeni nu privește de pe margini pentru a-ți evalua dărniciia. Doar Isus îți știe gândul, viața, motivațiile. În afara scenei, un suflet lipsit așteaptă, poate, bănuțul tău. Cu el poți face lumină, un spectacol de culoare în sufletul unui om trist. Ia cu tine acest spirit al unei vieți trăite cu sens, al dedicării, al renunțării, spre a da semnificație și valoare vieții tale și celor cu care intri în contact. Ai încă o ocazie de a sărbători viața plină de semnificație. ■

Cornel Roman,
director ADRA
Romania

ADRA – pași pentru dezvoltare

În perioada 5-8 martie, ADRA România a fost gazda unui curs de instruire pentru intervenții în caz de dezastru. Susținut de Joerg Fehr, directorul ADRA din cadrul Diviziunii Euro-Africa, evenimentul a strâns laolaltă reprezentanții ADRA din Conferințe, precum și lideri din alte diviziuni: Vitalie Zgherea, directorul ADRA Euro-Asia, și Andrei Gârleanu, reprezentantul ADRA din Republica Moldova.

Importanța acestei instruirii a constat atât în viziunea transmisă, cât și în organizarea unor echipe de intervenții, în caz de urgență, la nivelul fiecărei Conferințe. Dorim să îmbunătățim instrumentele de

lucru, în așa fel încât să intervenim într-un mod cât mai potrivit, optim și profesional, atunci când situația o cere.

Credem că prin formarea *celulelor de criză* la nivelul fiecărei regiuni, biserica va putea sluji societatea în mod coordonat și salvator, iar munca echipei va avea un plus de promptitudine și eficiență. Suntem la început de drum, de aceea apelul nostru se îndreaptă spre voluntari, spre persoane dornice de a se alătura acestui proiect. Pentru mai multe detalii, accesați nr. de telefon: 021.252.51.17, mail sau vă puteți adresa direct reprezentanților ADRA de la nivelul Conferințelor.

ADRA, Departamentul Comunicare

Vremuri și împrejurări

REMUS BENȚA

„...ci toate atârnă de vreme și de împrejurări...” (Ecl. 9,11 u.p.)

Ducându-mă cu gândul în urmă, din copilărie și până în prezent, am fost martor, ca fiecare dintre noi, la diferite vremuri și diferite împrejurări, precum și la realitățile ce au aparținut acestora. În cele ce urmează, voi încerca să surprind felul cum vremurile și împrejurările au fost supravegheate de Dumnezeu și cum noi, oamenii, înțelegându-le sau nu, ne putem regăsi sensul puținelor sau multelor lucruri pe care le mai putem face și trăi.

Când eram copil, proprietatea oamenilor era sfântă și tihna care decurgea din aceasta parcă era alta. Fiecare om avea bucata lui de pământ (livezi de pomi, viță de vie), animalele lui (oi, vaci, cai), utilajele lui (plug, grapă etc), posesii pe care și le estima în mult sau puțin, potrivit cu starea de mulțumire a fiecăruia. Neatenți la vremuri și la împrejurări, îmi amintesc discuțiile dintre cei de atunci, cu privire la oferirea unei bucăți de pământ pentru construirea unei clădiri, „o adunare a pocăiților”. Pentru că nu cantitatea era importantă, ci principiul dăruirii, din multele hectare, s-a oferit o palmă de loc și pentru biserică. Astfel s-a dovedit că dragostea de Dumnezeu primează.

Pământul pentru adunare se cerea în vremurile când bătea la poarta satului românesc exproprierea de pământ și de alte bunuri. Nostalgia copilăriei mele mi-l aduce în față pe tata. Așezat pe prispa casei, scăpa greu și buimăcit lacrimi pe tina uscată, uitându-se cum străinii îi luau vaca, grapa, plugul, calul... Pământul era măsurat din nou și nu se negocia cât rămâne și cât nu. Totul se făcea după hotărârile deja stabilite. Oameni bătrâni sau tineri își frământau căciula în mâini și își înecau durerea în suflutele ce plângeau fără sunet.

Mai târziu, îi auzeam pe cei mari cum își povesteau trăirea lor din zilele când toată agoniseala le-a fost luată. Expresii ca: „De ce am dat așa puțin pământ pentru biserică”, „dacă aș fi știut, l-aș fi împărțit tot” etc. repetau mereu în Sabat sau în alte ocazii durerea necunoașterii vremurilor și a împrejurărilor în care s-ar fi putut face mai mult. Acum, totul era altfel... Doar mintea mea de copil nu-și putea explica de ce Scriptura lor tace.

În noile vremuri și împrejurări era deja altfel. Totul pentru toți și nimic pentru nimeni exprimau realitatea crudă a ceea ce se întâmpla. Erau alți oameni. De-acum, nici eu nu mai eram copil și adesea îmi exprimam

oful: din puțin, aș fi făcut mai mult, dar nu era voie. Măcar o carte religioasă, o felicitare cu text biblic, un studiu biblic... totul era problematic. Așa stau arhivate amintirile a câtorva zeci de ani.

Deși nimeni nu mai spera nimic, Cineva a cuantificat toate aceste zile de neputință. A fost atent la fiecare oftat și la fiecare suspin. Nu a neglijat nimic din ceea ce trebuia să fie important și nu a dat importanță la nimic din ceea ce trebuia să rămână neimportant. Așa se face că El, Dumnezeu, a adus alte vremuri și alte împrejurări. Ai primit înăpoi ce nu sperai să mai primești vreodată, ți s-a dat dreptul să administrezi în mod privat un număr de proprietăți, ai putut concesiona avuții pe care să le dezvolți etc. Mai mult, ți s-au dat posibilități de implicare, fără restricții, în societate: la nivelul problemelor de sănătate, religioase, educaționale, toate cu mare preț înaintea Celui care aduce vremurile și împrejurările. E mare lucru ca omul să fie dispus să recunoască vremurile și împrejurările pe care le aduce Dumnezeu.

În acest context istoric pe care l-a oferit Dumnezeu, ca una dintre marile binecuvântări ale acestor meleaguri, din dragoste pentru El și pentru biserică, niște oameni de bine împreună cu mine am pus bazele unei societăți numite mai întâi SCOAR (Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România) și devenită mai târziu, ASI (Asociația Adventistă de Suport și Inițiativă). Neînțeleși mai întâi, apoi priviți cu rezerve, am făurit un vis ce l-am socotit specific timpurilor noastre. Păstrăm în inimă existența acestei asociații și activitatea ei pentru a evita să mai audă și copiii noștri cuvintele: „dacă aș fi știut, aș fi împărțit totul...”.

Despre ce este această societate și care e misiunea ei vom scrie în numărul următor. Fericit și binecuvântat este cel ce cunoaște vremurile și împrejurările aduse de Dumnezeu și...nu se știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ți-a oferit Dumnezeu posibilitatea de a administra anii propriei tale vieți. ■

Sesiunea ASI din acest an va avea loc în zilele de 1-2 iunie 2007, la Târgu Mureș.

*Pentru informații suplimentare, sunați la secretariat.
Tel. 0743-137814*

*Remus Bența,
Președinte A.S.I.,
România*

„Fiți gata!”

EDUARD CĂLUGĂRU

Unul sau două evenimente?

Capitolul 24 din Evanghelia după Matei începe cu o discuție între Domnul Hristos și ucenicii Săi. Aceștia s-au apropiat de El și I-au arătat clădirile templului. I-au atras atenția asupra trăiniciei și frumuseții lor. Mântuitorul însă, privindu-le, le-a îndreptat atenția la vremea când nu avea să mai rămână acolo „piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată”.

Știau și ei despre acest timp. Nu s-au arătat surprinși. Ei n-au întrebat: „De ce?” ci, mai târziu, pe când stăteau jos pe Muntele Măslinilor, au pus o altă întrebare: „Când?” În mintea lor, templul avea să existe până la sfârșit. Doar instaurarea Împărăției lui Dumnezeu avea să determine căderea lui. Și totuși, cuvintele Lui prevesteau ceva rău.

„Isus nu a răspuns ucenicilor făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, 1990, p. 586)

Pentru ucenici, distrugerea finală a templului și revenirea Domnului Isus reprezentau unul și același eveniment. În realitate, ele erau două evenimente diferite, plasate la o distanță mare, în timp, unul de celălalt.

Trei întrebări

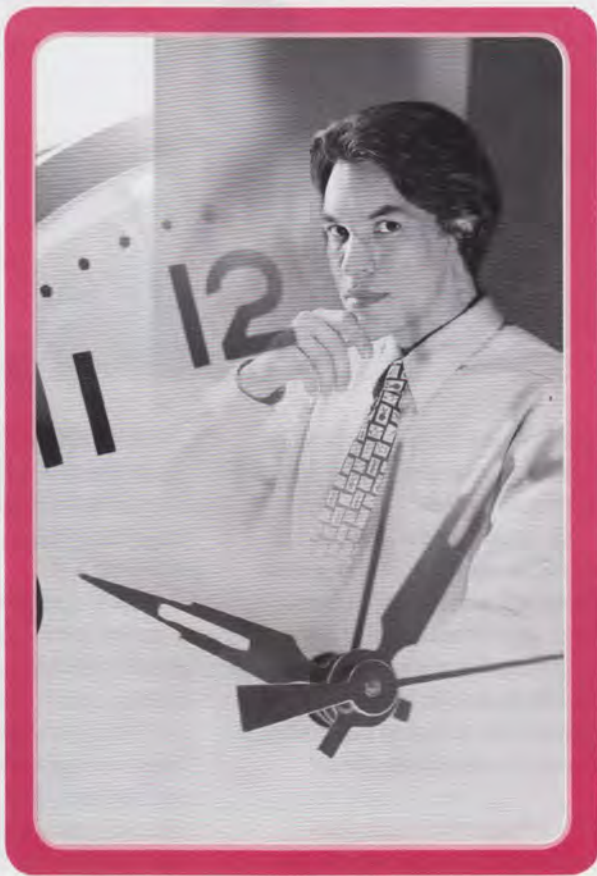
În versetul 39, Domnul Hristos spune despre cei din vremea lui Noe că „n-au știut nimic”. Această afirmație ne pune în dificultate. Noi știm din raportul Genezei că Noe și-a făcut foarte bine treaba, timp de 120 de ani. Am putea înțelege deci că mai degrabă ei n-au vrut să știe sau că n-au știut toate lucrurile în legătură cu potopul. Însă afirmația

este foarte clară. Nimic înseamnă nimic! Și încă ceva, se referă oare ea și la cei care au intrat în corabie? Se referă ea și la Noe (vezi Gen. 6,13-21; 7,1-4)?

Poate că n-ar trebui să insistăm prea mult asupra acestor detalii, însă ele ne privesc direct, deoarece Mântuitorul continuă cu avertizarea: „tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. Iată deci că lucrurile se complică. La cine se referă: la cei nepocăiți sau la toți, inclusiv la noi, adventiștii de ziua a șaptea? Și chiar dacă ar fi vorba doar de cei pierduți, oare nu se afirmă despre aceștia că vor cunoaște de mărturie?

A doua problemă o întâlnim în pasajul din Matei 24,40-41 (și Luca 17,34-36). Aici se prezintă o situație foarte normală a sfârșitului, total diferită de ceea ce găsim în alte pasaje profetice. E ca și cum ai spune că, în timp ce unii dorm, alții merg la treburile câmpului, iar alții sunt angrenați în activități comerciale. Deodată, fără veste, cei credincioși sunt adunați. Am putea crede că pasajul sprijină ideea unei răpiri secrete. Cum rămâne deci cu decretul duminical, cu decretul economic și cu decretul de moarte, care vor fi date la sfârșit? Cum împăcăm imaginea descrisă aici cu ceea ce vor aduce plăgile?

Ar fi bine să mai observăm că aici se face o paralelă cu cei de la potop. Unii au fost luați, iar alții lăsați. Cei care au fost luați nu sunt cei din corabie. Se precizează că „a

„Lucrarea de pregătire este o lucrare personală... El va cerceta cazul fiecăruia în parte cu tot atâta atenție ca și când n-ar mai exista altă ființă pe pământ... Judecata are loc acum, în Sanctuarul de sus... În curând – nimeni nu știe cât de curând – ea va ajunge la cei vii...”

venit potopul și i-a luat pe toți” (v. 39). Deci înțelegem că este bine să fii lăsat și nu luat!

O a treia problemă este legată de momentul în care Domnul Isus abordează acest subiect. Poate că după logica omenească ar fi fost mai potrivit ca discuția să fie purtată după înviere, înainte de înălțare. Însă El găsește mai nimerit să dea explicațiile înainte de moartea Sa. De ce?

Un răspuns: potopul

Pentru a rezolva problemele ridicate, ni se indică o soluție: „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului” (v. 37). Să căutăm deci răspunsul în istoria potopului.

Noe este unul dintre urmașii lui Set. Trăiește în mijlocul lor. Aici construiește și corabia, într-un loc înalt. Lucrarea sa de 120 de ani îi are în vedere, în special, pe cei din neamul lui Set, pe cei care spuneau că sunt credincioși Dumnezeului adevărat!

După ce au intrat animalele și cele opt persoane, ușa corăbiei a fost închisă de Domnul. Cei de afară „s-au adunat grămadă în jurul corăbiei, batjocorind pe cei dinăuntru cu o violență îndrăzneală, cum nu mai făcuseră niciodată până atunci. Dar în a opta zi, nori întunecoși au acoperit cerul. Apoi, bubuiturile tunetelor și ale fulgerelor au sfâșiat cerul. Nu peste mult timp, stropi mari de ploaie au început să cadă. Lumea nu mai văzuse niciodată așa ceva și inimile oamenilor s-au umplut de groază. Toți se întrebau pe ascuns: 'Nu cumva Noe a avut dreptate?'” (Ellen White, *Patriarhi și*

profeți, 1996, p. 87). Atunci au fugit la corabie și au bătut să li se deschidă. Unii au încercat să forțeze ușa. Însă doar Cel ce o închisese o mai putea deschide.

Toți au știut de potop. Nimeni nu a cunoscut însă cum stau lucrurile în ceea ce privește ușa! Au aflat prea târziu, „când a venit potopul” (Mat. 24, 39). La fel e și azi: toți știm despre a Doua Venire (până la sfârșit toți vor afla), însă doar Dumnezeu știe cum stau lucrurile cu privire la ușa harului (Mat. 24, 36). Cel mai mult, noi ne ocupăm de evenimentele care vorbesc despre „ploaie”. Cum stăm însă cu pregătirea noastră?

„Lucrarea de pregătire este o lucrare personală... El va cerceta cazul fiecăruia în parte cu tot atâta atenție ca și când n-ar mai exista altă ființă pe pământ... Judecata are loc acum, în Sanctuarul de sus... În curând – nimeni nu știe cât de curând – ea va ajunge la cei vii...”

Cel drept, dar și cel păcătos vor trăi împreună pe pământ, în starea lor muritoare – oamenii vor sădi și vor clădi, vor mânca și vor bea, neștiind că hotărârea finală și irevocabilă a fost pronunțată în Sanctuarul de sus...

... În timp ce omul de afaceri este captivat de urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează podoabele, s-ar putea ca, în ceasul acela, Judecătorul întregului pământ să pronunțe sentința: 'Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit prea ușor' (Dan. 5,27)." (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, 1981, p. 449-450)

Acum, cartea vieții este deschisă și numele scrise acolo sunt cercetate. Este de dorit să fii lăsat acolo, să nu fi șters (să nu fi luat)! „Satana vede că timpul lui este scurt. El a pus pe toți agenții lui la lucru, pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și fermecați, până va trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, 1990, p. 594)

Crucea

Domnul Hristos abordează subiectul acesta înainte de răstignire, deoarece mântuirea, salvarea, nu va fi posibilă doar pentru o categorie restrânsă de inițiați, aceia care au acces la taine, și în felul acesta scapă. Cei care se pregătesc „prin pocăință și schimbarea vieții lor, vor găsi iertare și vor fi salvați.” (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, 1996, p. 82). Aceeași condiție ca și pentru cei de la potop. Ceea ce presupune o relație cu Cel care a plătit prețul răscumpărării noastre. Nu minunile ne vor schimba – nimeni n-a intrat în corabie când animalele, înșirate frumos, și-au ocupat locurile în corabie – și nici evenimentele. Ci doar relația personală cu Fiul lui Dumnezeu!

„De aceea și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.” (Mat. 24,44) ■

*Eduard Călugăru,
trezorier,
Conferința
Muntenia*

LA SFÂNTA CINĂ

Clipe frumoase, clipe care au adus mângâiere, clipe care vin cu adierea Duhului Sfânt, ce lucrează fără zgomot... chiar și printr-un om mărunț din țărăni.

Experiența se petrece pe plaiurile Bucovinei, acolo unde soțul meu era predicatorul unei biserici cu frați înstăriți și în creștere.

Am hotărât să mergem împreună la acea comunitate într-un Sabat când avea să aibă loc Sfânta Cină. În Sabat dimineața, au început să vină frați, surori, îmbrăcați în straie de sărbătoare. Se purtau pe atunci niște cojocile care aveau drept garnitură o blană foarte rară și erau tot ce aveau mai frumos (în special surorile).

Atmosferă de Sabat sfânt... totul era pregătit de surorile diaconese și timpul se consuma cu o predică specifică evenimentului, apoi se ajunge la actul umilinței. Atmosfera era încărcată de mulțumirea pe care I-o aduceau frații lui Dumnezeu pentru încă un trimestru care a trecut. În freământul specific ocaziei, observ într-o parte mai puțin vizibilă o soră foarte curată, ordonată și nehotărâtă oarecum. Mă duc la ea, mă recomand, schimb câteva cuvinte și o întreb dacă ia Sfânta Cină și cu cine face spălarea picioarelor. A tresărit și mi-a spus că încă nu știe. I-am propus să facem împreună „spălarea picioarelor”. S-a uitat în ochii mei ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva. În sfârșit, actul umilinței are

loc și o bătrână se uită la noi... era ca un copil care avea nevoie de atenție, de o mângâiere, de o atingere... și era bucuroasă că suntem împreună (era mama surorii de lângă mine), iar apoi ne-am împărțit cu simbolurile sfinte care au făcut bine sufletului nostru flămând după pătășie cu Mântuitorul nostru scump. Prima parte a Sabatului se încheie cu o caldă îmbrățișare.

A doua zi de dimineață, doi frați vin acolo unde eram găzduiți, ca să plecăm în vizită la un frate care nu venea de câțiva timp la adunare. Ajungem la o familie unde era un bărbat și doi copii. Soția era plecată la o vecină. Mi-a atras atenția curățenia care anula toată simplitatea și, în sfârșit, a venit și sora pe care am recunoscut-o. Am avut o surpriză: era chiar sora pe care o cunoscusem în Sabat. Și înainte ca frații să-l întrebe ce mai face, bărbatul zice soțului meu: „Frate Dinescu, a venit soția mea ieri de la adunare și mi-a spus: 'Știi, Ioane, n-ar trebui să ne împiedicăm de toate lucrurile și de toți oamenii din biserică... uite a venit la mine soția pastorului, m-a îmbrățișat, s-a plecat pe genunchi și a făcut spălarea picioarelor cu mine. Ce zici de asta?! Să nu mai stai acasă în Sabat!’”

Nu știu care era problema lui, știu însă că Domnul Se folosește de niște vase slabe ca să întărească pe cei oboșiți pe cale.

Ce vreau să spun este că am plecat capul și mi-am zis: „Ce puțin fac pentru cel de alături... despre care Biblia spune s-avem o părere mai înaltă decât despre noi înșine”. Dumnezeu a creat dragoste acolo unde nu era dragoste, la fel cum a creat planeta Pământ unde nu era altceva decât vid. Chiar dacă vorbim în limbi și nu avem dragoste, facem doar gălăgie!

Mă întreb de multe ori: Cum arată agenda mea ascunsă? Mă tem să nu fiu un creștin cald cu o inimă de iarnă. Credința autentică are semnalmente pe care le recunosc și păgânii. Noi avem un Dumnezeu care ne iubește, care este un Dumnezeu al imposibilului și care poate face pentru noi mai mult decât cerem sau gândim noi. Toată lauda I se cuvine numai Lui! Amin. ■

Lucia Dinescu, Piatra Neamț

Stimați cititori, vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante. De asemenea, primim cu plăcere **experiențele dumneavoastră cu Dumnezeu**, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților. Toate acestea le puteți trimite pe adresa: **Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro**

Imnuri Creștine 2006 – o geneză laborioasă

LUCIAN CRISTESCU

Dacă vrei să obții un dovleac, îți sunt suficiente trei luni. Dar dacă vrei un stejar, e nevoie de câțiva ani!”

Istoria genezei volumului *Imnuri Creștine 2006* este lungă, ca istoria unui stejar.

Încă din anii '60, în mai multe rânduri (1963, 1980), biserica a încercat, timid, să pună lucrurile în mișcare, dar cu rezultate infime. Abia în 1996, ca să înfăptuiască visul de decenii, Comitetul Uniunii a înființat o comisie pentru proiectarea unui nou volum de imnuri și organizarea lucrărilor. De la început s-au trasat două direcții strategice clare:

1. să păstrăm, pe cât se poate nemodificată, moștenirea de suflet a bisericii
2. să îmbogățim repertoriul laudei cu cântări noi din repertoriul adventist internațional. Iar în realizarea acestor două deziderate, să se urmărească standardul calității înalte cerute de Scriptură: „ca pentru Domnul!”.

În prima fază, o comisie lărgită de lucru, de cca 25 muzicieni și poeți din toată țara, pe parcursul unui an întreg, a trecut pe sub toiaș fiecare cântare din vechiul volum. S-a constatat că, din toate cele cca 500 de cântări existente în vechea carte, mai puțin de 300 erau în uz, celelalte fiind în general cântări de cor. În a doua fază, aceeași comisie a evaluat conținutul a peste 50 de colecții de *Imnuri Creștine* din toate limbile pământului, din care a reținut cca 400 de cântări noi.

Partea cea mai grea însă abia începea: verificarea textelor vechilor imnuri și crearea de texte pentru noile cântări; iar pe plan muzical, aranjarea armoniei și introducerea cântărilor în calculator. Datorită amplorii acestei lucrări și condiției de voluntariat în care s-a muncit, cartea a fost finalizată abia în vara lui 2006.

Dar, înainte de a fi dată la tipar, s-a trimis câte un set complet al cântărilor la șase specialiști din biserică: trei tineri absolvenți de conservator, secția compoziție, și trei profesori de limba română. Rolul lor era să verifice notă cu notă și silabă cu silabă, ca nu cumva să se fi strecurat vreo greșală.

Din luna ianuarie 2007, 40.000 de volume din *Imnuri Creștine 2006* (cu și fără note) au fost vândute ca

pâinea caldă. O altă ediție, de 39.000 de volume, este pe punctul să vadă lumina tiparului.

Dincolo de aprecierea generală de care s-a bucurat cartea, există câteva întrebări care este necesar să fie clarificate, pentru liniștea sufletelor cercetătoare:

1. Oare vechiul volum n-a fost inspirat de Dumnezeu? Dacă da, atunci de ce a fost modificat?

Există o diferență majoră între Scriptura „inspirată” și Imnurile „inspiratoare”, ca între soare și lună. Întrucât Biblia exprimă voia revelată a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a controlat redactarea ei până la ultimul amănunt. Dimpotrivă, volumul de *Imnuri Creștine* reflectă indirect – prin filtrul sufletului omenesc – revelația Scripturii, cântările fiind răspunsul imperfect al omului la bunătatea lui Dumnezeu. De aceea și sunt în necesitatea de a fi corectate. În vechiul volum au fost destule scăpări și deficiențe, după cum veți vedea mai jos, după cum și în noul volum veți găsi urme imperfecte.

2. De ce lipsesc unele cântări din vechiul volum de Imnuri?

95% din cântările ce n-au fost incluse în noul volum nu se cântau în adunare, fie pentru că erau bune doar pentru cor (nr. 15. „Doamne, las-a Ta iubire”); fie pentru că erau lipsite de farmecul care face o cântare să fie atrăgătoare (de ex. nr. 85: „Eu nu ezit!”); fie pentru că nu mai reflectau realitatea (de ex. nr. 425: „O sfântă școală-a tinereții”); fie pentru că erau dubluri de versificație nereușite ale unor cântări incluse în noul volum (de ex. nr. 242: „Către ceriu”). Un mare număr de cântări de copii, cuprinse în *Ciripit de păsărele*, au fost lăsate doar pentru acel volum.

Au mai fost scoase și câteva cântări de fanfară (de ex. nr. 436: „Al trâmbiței glas”), și unele care aveau caracter lumesc, de polcă și vals, și care nu ne explicăm cum de au fost incluse în *Imnurile vechi* (de ex. din *Flori de lăcrămioare*: nr. 10 – „Flori frumoase-n calea mea”). Oricine n-ar fi obișnuit cu aceste cântări și le-ar asculta, de prima dată și-ar da seama că nu sunt cântări spirituale.

3. De ce s-au schimbat titlurile unor cântări?

Titlul trebuie să corespundă cu cuvintele de început ale cântării. Dacă s-au efectuat schimbări de text chiar

le cânte confortabil. Se impunea o schimbare pentru cântatul cu adunarea.

6. De ce s-au făcut modificări la text?

Poate că modificările de text au fost percepute cel mai dureros. Dar sunt și cel mai ușor de explicat și de înțeles. Practic, în textele vechi se regăseau cinci categorii de greșeli:

- **Greșeli gramaticale** – (de ex. nr. 14, strofa 2: „Tot ce *poate* lăuda îngerii...” în loc de „*pot* lăuda îngerii”. Sau nr. 93, strofa 1: „Nu urma *ispitei*” corect ar fi fost: nu urma *ispita*).

- **Accente pe dos** – (de ex. nr. 6, strofa 4: „MĂ-riți pe DOM-nul pen-TRU drago-STEĂ Lui cea MA-re). În cartea veche au fost nenumărate asemenea greșeli inacceptabile.

- **Erori teologice** – (de ex. nr. 51, strofa 2: „Pe genunchi plecat în rugă, *vina să-mi spășesc*”. Ispășirea nimeni n-o mai poate face, nici chiar pe genunchi, decât Cel care a făcut-o odată pentru totdeauna: Isus, Mielul lui Dumnezeu!

- **Expresii arhaice**, ieșite din uz – (de ex. nr. 7, strofa 2: „Ce ca și Iacov *stă vârtos*”; și nr. 61, strofa 2: „...*geaba cați*”. Sau 240, strofa 5: „*rugămu-ne* voios”).

- **Cacofonii** – (de ex. nr. 8, strofa 4: „Să vestim dreapta credință *cu curaj*...”. Sau nr. 195: „din inimă *cu cuget curat*”).

- **Lipsa rimei** – (de ex. nr. 35, strofa 1: „Varsă-Ți marea bunătate / Peste toți cei adu-*nați* / Spală-ne de răutate / Fă-ne, Doamne, umi-*liți*”).

- **Defecte stilistice**, ca lipsa unității tematice, pleonasm – (de ex. nr. 46: „Tu să-mi fii, Cer și Paradis”. În limbaj curent, paradisul înseamnă deja cerul. Sau alt pleonasm, la nr. 77, strofa 2: „Se-nalță sus...”).

- **Defecte logice** – (de ex. nr. 1, strofa 4: „De-ar bate ceasul *des sau rar*” – expresia n-are noimă,

căci ceasul bate întotdeauna la fel: egal...)

Dacă veți cerceta sutele de schimbări de text, vă veți convinge că nici o schimbare nu s-a făcut fără să existe un temei serios.

7. Dar de ce n-au fost incluse, alături de cele 52 și 100, și „cele 60” de cântări noi?

Anexa celor 60 de cântări nu aparține comisiei de imnuri, ci a fost adăugată de persoane particulare și cuprinde cântări mai bune și mai puțin bune. Unele dintre ele deja sunt incluse în colecții de tineret și sunt potrivite de a fi cântate la focul de tabără, mai puțin potrivite însă de a fi folosite în actul liturgic. „Cântecul potrivit – la locul potrivit”!

Desigur că întrebări mai sunt. Și vor fi, pentru că și unii, și alții suntem oameni imperfecti și cu limite.

Drept concluzie, o ilustrație. Odată, un profesor a ridicat o foaie albă, pe care era un mic punct. „Ce vedeți?” a întrebat el pe elevi. Toți s-au grăbit să răspundă: „Un punct negru, dom’ profesor!” Nemulțumit, profesorul a mai pus întrebarea de 2-3 ori. Și de fiecare dată, a primit același răspuns. După clipe de tăcere, profesorul a spus, mahnit: „Toți vedeți doar un mic punct negru... Și niciunul nu vede marea foie albă, curată?”

Deschideți acum cartea, și priviți partea cea mare și albă: câte cântări noi, înviorătoare! Câte mesaje și rugă inspirate care așteaptă să ne înalțe spre Hristos, Mântuitorul nostru străpuns... Dincolo de slăbiciuni inerente, e timpul să descoperim bogăția de har și simțăminte, ascunsă sub 736 de titluri, și pe care Domnul așteaptă să devină cu totul ale noastre! ■

la început, a trebuit să se schimbe și titlul (de ex: „Vin’ Izvor de apă sfântă” – care suna „Vin(= alcool!), izvor de viață sfântă”, a fost schimbat în „Vino, Duh de viață sfântă”)

4. De ce nu s-au respectat numerele vechi?

Vechea carte de cântări nu respecta strict gruparea cântărilor pe teme. Așa se întâmpla că unele cântări despre a Doua Venire se găseau și la început (de ex: nr. 96; și nr. 16 din *Flori de lăcrămioare*). Gruparea tuturor cântărilor pe tematici distincte a făcut necesară renumerotarea.

5. De ce s-a schimbat tonalitatea unor cântări?

Faptul că tonalitatea unor cântări era adaptată pentru cântatul la cor, făcea ca, uneori, melodia să urce atât de sus (până la nota fa, și chiar sol de sus), încât adunarea nu putea să

Lucian Cristescu,
secretar Asociația
Pastorală, Uniunea
Română

2007 – Anul misiunii pentru... părinți?

GEORGE ȘCHIOPU

Nu numai 2007 este Anul misiunii pentru tineret, ci fiecare an, dar 2007 este anul în care tineretul bisericii noastre se implică la maximum pentru vestirea Evangheliei. Titlul articolului vrea, în primul rând, să-i întrebe pe cei „mari” – părinți, conducători de biserică, administratori, membri adulți ai bisericii – ce pot și ce vor să facă pentru copiii și tinerii din biserică. Ce ar putea să facă familia și biserica pentru ca tinerii să fie câștigați și păstrați pentru Mântuitorul nostru?

Constatare

Conform unui studiu efectuat la nivelul Conferinței Generale, dacă în biserică ar fi rămas toți copiii din familiile adventiste, începând cu anii '60, în prezent ar exista peste 65 milioane de membri în Biserica Adventistă. Această constatare ar trebui să-i pună serios pe gânduri atât pe părinți, cât și pe cei care creează și dezvoltă strategii pentru extinderea misiunii. De fapt, aceste rânduri au menirea să ne fie adresate în special nouă, celor care suntem părinți. Ce ar putea face familia pentru copiii și tinerii ei?

Trei întrebări

Dintr-o anumită perspectivă a istoriei Planului de Mântuire, aș dori să vă pun trei întrebări dumneavoastră, celor care sunteți părinți creștini și care citiți acest articol:

1. Ce ai face, ca părinte, dacă la vârsta de 12 ani copilul ar fi luat de lângă tine și dus într-un sistem de educație păgân (budist, musulman etc.)?
2. Ce ai face, ca părinte, dacă ai fi în locul lui Iosif sau al Mariei și ar trebui să te ocupi de educația micuțului Isus?
3. Din tot ce ai pe pământ la ora actuală, ce crezi că vei lua cu tine în cer?

A fi părinte este cu siguranță o chemare înaltă și nobilă, pe care Dumnezeu o oferă în dar ființelor umane. A fi părinte înseamnă mai mult decât orice profesie, îndeletnicire sau vocație. Aceasta transformă cunoașterea în înțelegerea Planului de Mântuire, pe de-o parte, și a Celui ce este Creatorul și Părintele nostru, al tuturor, pe de altă parte. Iată de ce a fi părinte înseamnă o binecuvântare fără seamăn, dar, în același timp, și o responsabilitate uriașă. Și pentru că vorbim despre aceasta, cum ai răspunde la întrebările de mai sus?

1. Atitudine și rugăciune. Nu știu ce răspuns ai oferi la prima întrebare, dar știu cum a răspuns o femeie – o mamă în Israel: Iochebed! Iată ce a făcut această mamă: s-a străduit să-i umple mintea cu

simțământul temerii de Dumnezeu și al iubirii pentru adevăr și dreptate, rugându-se cu stăruință să fie ferit de orice influență stricătioasă. Ea i-a arătat nebulia și păcătoșenia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi și ajuta în orice situație grea.¹

Acest paragraf prezintă câteva fundamente pentru educația oferită într-un cămin creștin. În primul rând, Iochebed a transmis fiului ei o anumită atitudine față de Dumnezeu, un respect sfânt față de Cel care este Suveranul Universului. Apoi, s-a străduit să imprime în inima lui Moise valorile eterne care izvorăsc din *adevăr și dreptate*. În al treilea rând, această mamă s-a rugat pentru fiul ei. Cât de arzătoare au fost rugăciunile acestei femei? Câte nopți au fost petrecute în rugăciune specială, în lacrimi pentru cel care îl iubea mai mult decât sufletul ei? Un alt lucru important este legat de prezentarea consecințelor neascultării. Nu trebuie să le spunem copiilor noștri doar ce să nu facă, ci și de ce să nu facă anumite lucruri. Noi trebuie să le spunem că întotdeauna rezultatele păcatului înseamnă nefericire, suferință și, în cele din urmă, moarte. Și, în final, Iochebed l-a învățat pe Moise să se închine lui Dumnezeu din pruncie. Nu, ea nu a așteptat să fie suficient de mare și apoi să-l învețe despre Dumnezeu. Copiii pot să cunoască și să-L primească pe Mântuitorul lor chiar de la vârsta de 8, 10 sau 12 ani:

Într-o foarte mare măsură, mama fine în mâinile sale destinul copiilor ei... Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos sau a-l dăltui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin.... Părinții trebuie să îndrume învățătura și educația copiilor lor în timpul când aceștia sunt destul de mici, cu scopul ca ei să poată fi creștini. Ei sunt în grija noastră ca să fie instruiți nu ca moștenitori ai unui tron imperial de pe acest pământ, ci ca împărați pentru Dumnezeu, pentru ca să domnească de-a lungul veacurilor nesfârșite.²

2. Colaborare cu Dumnezeu care lucrează. La a doua întrebare ridicată mai înainte, vom încerca să vedem cum a răspuns Iosif și Maria, neuitând că, deși doar ei au fost singurii părinți care au avut această responsabilitate, fiecare dintre noi, ca părinți, ținem în brațele noastre potențial-biruitoari ai celui rău. Satana urăște fiecare ființă umană, chiar și pe cei nou-născuți și de aceea încearcă să-i distrugă chiar de la început, dacă se poate chiar înainte de a se naște.

Ce a făcut Iosif? Un lucru știm sigur: L-a învățat pe micuțul Isus o meserie, pregătindu-L să facă față greutăților vieții. Cu respect, dar și cu responsabilitate, L-a ajutat pe Isus să-și dezvolte puterile fizice și implicit cele spirituale. El nu a spus: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu nu trebuie să muncești, am să fac eu totul pentru Tine!” Fericiți sunt acei părinți care și-au învățat copiii să facă față provocărilor vieții prin muncă și uneori chiar prin sacrificiu.

Dar Maria? Ei, bine, *cu mare bucurie, ea căuta să încurajeze mintea Lui ageră și receptivă. Prin Duhul Sfânt, Maria primea înțelepciune ca să concluzioneze cu ființele cerești la creșterea acestui copil, care-L recunoștea numai pe Dumnezeu ca Tatăl Său.³* Cu siguranță, gândul că are să fie mama Celui așteptat de veacuri era copleșitor pentru ea. O văd prăbușită la picioarele lui Dumnezeu, cerând înțelepciune și călăuzire specială. Da, pentru „meseria” de părinte – cea mai frumoasă, dar cea mai grea de pe pământ – din păcate, nu studiem în școli și nu ne pregătim ca pentru o carieră sau o diplomă. Avem însă acest frumos exemplu al unei tinere femei din Israel – că, în colaborare cu Duhul Sfânt și cu ingerii, misiunea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, ca părinți, va fi îndeplinită cu succes.

3. Caracterul formează caractere.

Pentru a răspunde la a treia întrebare, nu cred că e greu să o facem, ci este mai greu să conștientizăm acest răspuns în fiecare zi din viață. Și totuși, ce vom lua cu noi de aici pe Noul

Pământ? Da, vom lua ce am semănat, căci *singura comoară pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta în cea veșnică este un caracter format după chipul și asemănarea chipului divin.⁴*

Ca părinți, nu trebuie să uităm că avem un Părinte. Vom transmite copiilor noștri exact aceeași atitudine și aceleași valori pe care le manifestăm la rândul nostru, ca fii, față de Tatăl nostru ceresc. Ceea ce suntem noi îi formează pe copiii noștri mai mult decât le spunem noi. Prin urmare, mai înainte de a lucra la formarea copiilor noștri, avem datoria sfântă de a ne ocupa de propria dezvoltare moral-spirituală. Unde investim ceea ce Dumnezeu ne-a dat? Timpul cel mai prețios, energiile cele mai alese, capacitățile cu care am fost înzestrați – unde sunt investite toate acestea? Care este banca sufletului nostru? De modul în care răspundem la aceste întrebări, vom găsi într-o bună măsură răspunsul la ce vom lua cu noi pe Noul Pământ.

În loc de concluzie

Crezi că îți iubești copilul sau copiii pe care ți i-a dat Domnul? Ei, bine, infinit mai mult decât iubirea ta față de ei, este iubirea Lui față de tine. Orice sacrificiu, orice rugăciune, orice lucru pe care îl faci pentru binele veșnic al copilului tău sunt observate de Părintele nostru și răsplătite. 2007 este Anul misiunii pentru tineret. Și, în acest an, sunt multe chemări pentru tine, ca părinte, sunt multe căi în fața ta, este un adevărat iureș, dar oprește-te! Oprește-te să-ți salvezi copiii! ■

Bibliografie

- ¹ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, Viață și Sănătate, București, 1992, p. 240.
- ² Idem p. 240, 241.
- ³ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, Viață și Sănătate, București, 2005, p. 54.
- ⁴ Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, Proteios, Târgu Mureș, 1996, p. 225.

*George Șchiopu,
director, Departamentul
de Tineret,
Conferința Oltenia*

Sponsorizarea organizațiilor nonprofit

Conform Legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4, din codul fiscal, orice persoană fizică ce a realizat, în anul 2006, venituri din salarii poate direcționa un procent de 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit. Contribuabilii care își exprimă această opțiune pot solicita direcționarea acestei sume către o singură entitate nonprofit.

Formularul se completează de către contribuabili, înscriind cu majuscule, citet și corect, datele prevăzute în formular, și se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului. Termenul de depunere este până la data de 15 mai 2007.

Ne bucurăm de această posibilitate de a ajuta organizațiile nonprofit, care sprijină într-un fel sau altul misiunea și proiectele bisericii, și vă invităm să folosiți această oportunitate. Formularele vor fi distribuite în comunități pentru cei ce doresc să le completeze, precum și datele organizațiilor nonprofit.

(Ioan Cămpian-Tătar / AARC)

Expoziția de sănătate pentru studenți la Cluj-Napoca

Asociația AMiCUS din Cluj-Napoca a dat curs unui vis avut de mai mult timp – acela de a organiza o Expoziție de Sănătate special pentru

studenți. Disponând de o echipă entuziastă și de parteneri de prim rang ca: Primăria municipiului, Agenția Națională Antidrog, Autoritatea de Sănătate Publică și ASEF, AMiCUS a realizat o publicitate bună a evenimentului prin toate canalele media din oraș. La aceasta a contribuit și organizarea în condiții bune a unei conferințe de presă, eveniment care a atras zeci de jurnaliști. Expoziția s-a desfășurat în perioada 11-15 martie și s-a bucurat de un succes deosebit. Sute de tineri au participat deja atât la prezentările diverselor principii de sănătate și ale rețetelor culinare cu degustare, cât și la seminarul de sănătate de la finalul programului. Impactul în presă a fost mare: au apărut articole numeroase în presa locală și mai multe reportaje la televiziunile locale. AMiCUS a reușit să creeze imaginea unui proiect actual, organizat de tineri pentru tineri. (*Beniamin Anca / AARC Transilvania de Nord*)

Seminar pentru conducătorii de cântare publică (CCP)

În Sabatul din 17 martie a luat startul unul dintre proiectele recente ale Comitetului Uniunii, acela de a pregăti și de a pune la dispoziția comunităților conducători pentru cântarea publică

(CCP), în cadrul serviciilor divine.

Lipsa acestui rol, care să asigure unitatea ritmică a cântării publice, a fost pricina unor vechi frustrări. Mai mult sau mai puțin, adunările suferau din cauza decalajelor create de ritmul prea alert al organistului sau din cauza decalajelor dintre sală și balcon și dintre diferite grupuri din adunare. Seminarul din 17 martie, de la Stupini, a venit ca răspuns la această nevoie cronică. Seminarul a strâns 92 de delegați, din cele șase Conferințe, aproape toți lideri muzicali, între care și cinci pastori. Seminarul a avut în vedere trei obiective: să așeze baze comune de înțelegere corectă a mesajului muzical; să asigure unitatea de procedură în conducerea cântării publice și să creeze un spirit de echipă, care să conducă la părtășie și, în viitor, la comunicare între participanți. Foarte apreciate au fost activitățile derulate în grupele de atelier, ocazie în care muzicienii au ajuns să se cunoască și să comunice autentic.

Regretul celor mai mulți a fost că timpul a fost prea scurt pentru atâtea câte se doreau împărtășite. Iar gândul cu care delegații au plecat a fost acela de a merge acasă și de a duce viziunea mai departe, formând ucenici și înnoind bucuria de a cânta pentru Domnul.

(Lucian Cristescu / AARC)

Ș T I R I

Speranța TV – Pregătiri pentru începerea transmisiei

Pregătirile au intrat în linie dreaptă odată cu semnarea contractului pentru satelitul care va transmite programul Speranța TV, începând cu a doua jumătate a lunii aprilie. Iată coordonatele tehnice de recepție:

Poziție orbitală: 1 grad vest **Satelit:** Thor 3
Polarizare orizontală **Frecvență:** 11823 MHz
Symbol Rate: 28.000 **FEC:** 7/8

De ce a fost ales acest satelit? Motivul este că poziția orbitală a satelitului Thor 3 permite recepția de către abonații rețelelor digitale DigiTV și Focus Sat. Manevra este simplă: comanda de căutare va aduce, rând pe rând, noi posturi. Odată identificat, semnalul Speranța TV este memorizat și accesarea este asigurată. Posesorii de antene parabolice pot, de asemenea, să își reorienteze instalația potrivit datelor de mai sus. Pentru a facilita găsirea satelitului, menționăm că acesta transmite posturile Sport 1 România și MGM.

Satelitul fiind ales, se pot finaliza și discuțiile cu companiile locale de cablu, care să preia programul Speranța TV.

Sprijinul pastorilor și al credincioșilor pentru identificarea rețelelor de cablu cu un bun potențial și chiar pentru discuțiile pregătitoare este foarte important. Responsabil cu partea Centrului Media Adventist pentru realizarea de contracte de distribuție prin cablu este fratele Liviu Dumitrașcu, ce poate fi contactat la numerele de telefon: 0473 188 178; 0722 205 105 sau la adresele de e-mail: liuicarmen@yahoo.com sau liviodumitrascu18@gmail.com

Transmisia de programe în limba română va continua și pe Hope Channel Europa, pe coordonatele cunoscute. De la 1 aprilie, programul în limba română se modifică astfel: zilnic, o oră dimineața, între orele 8 și 9 și o oră după-amiază, între orele 19 și 20. În plus, în zilele de marți, miercuri și vineri va mai fi o transmisie în limba română de la 20 la 21 și în ziua de marți, de la 12 la 13.

(Adrian Bocăneanu / AARC)

Programul seriilor la Casa de odihnă SOVATA în sezonul de vară 2007

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste pune la dispoziția celor interesați locuri în serii de câte 10 zile, în cele 11 camere disponibile, după următorul program:

iunie	iulie	august	septembrie
04 – 14	02 – 12	30 iul – 09	27 aug. – 06
18 – 28	16 – 26	13 – 23	10 – 20

PREȚURI	Cazare + masă pers/zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -
Adulți	50	500
Copii (4-14 ani)	25	250
Personalul angajat al bisericii	37,5	375
Pastori pensionari	30	300

Programările se fac direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38 A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O. P. Pipera; tel.: 021/269.03.38, fax: 021/269.03.40, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Biletele de rezervare se vor elibera în ordinea programărilor, prin achitarea contravalorii pentru un sejur complet (cazare + masă), cu cel puțin 30 zile înainte de data pentru care s-a făcut rezervarea. Plata se face prin:

1. Mandat poștal la adresa mai sus menționată;
2. La casieria Casei de Pensii
3. În contul: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville.

Începând cu anul 2007, plata se face integral, atât pentru masă, cât și pentru cazare, la Casa de Pensii.

! Casa de odihnă este disponibilă în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate de 25-30 de persoane.

Copiii sub 3 ani sunt scutiți de la plata cazării și a mesei, iar între 4-14 ani, în cazul în care solicită masă și loc separat de dormit, beneficiază de o reducere de 50 %.

Casa de odihnă se află situată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele oficiului poștal), în localitatea Sovata Băi, tel. 0265/570.504. Tratamentele oferite de bazele de tratament din stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloze, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă în faza de revenire, ginecologie, etc.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat la Sovata. *Gheorghe Panait, director, Casa de Pensii A.Z.Ș.*

La odihnă

ALEXANDRU DRĂGUT

S-a născut în 1922, în

Murgașu, jud. Dolj, într-o familie de credincioși adventiști, fiind al patrulea copil din cei zece care au format bucuria familiei. A fost în război, unde, după multe peripeții, este rănit pe front și scos din câmpul de luptă.

S-a stabilit în localitatea Vadu, unde a găsit două familii de adventiști. S-au adunat o perioadă din casă în casă. Crescând numărul de credincioși, în anul 1955, fratele lui, Pavel Drăguț, pune la dispoziție o parte din locuința sa și, până în 1970, când numărul celor ce se adunau a crescut, se adună aici.

În 1946, se căsătorește cu Elena Gancioglu și împreună au 3 copii. În 1978, pierde soția după o suferință cumplită. Rămâne singur doi ani și se recăsătorește cu Constanța Mitu. Din nou o lovitură îl copleșește – în 1996, cel mai mic copil moare într-un accident departe de casă, în Franța. Suferința nu-l slăbește și în 2005 pierde și pe a doua soție. Nu rezistă decât 3 luni și în Sabatul din 18 martie, după ce vine de la biserică, stă la masă, apoi de vorbă cu cei de lângă el, mai studiază ceva, iar la orele 14 se așază în pat și nu după mult timp se stinge din viață.

Cel ce a fost un stâlp al bisericii din Vadu, acum așteaptă reîntâlnirea cu Domnul său și cu cei dragi.

Ș T I R I

Din casă-n casă

Duminică, 11 martie, 36 de frați, surori, prieteni de adevăr și copii din Târgu-Mureș, Miercurea Ciuc și Odorheiul Secuiesc au mers din casă în casă, distribuind literatură în patru localități din Harghita. Au oferit oamenilor cărțile: *Secretele fericirii și ale sănătății*, *Calea către Hristos*, *Tragedia veacurilor*, *Hristos, Lumina lumii* și alte publicații. Cei mai curajoși au vorbit oamenilor despre apropiata venire a Domnului nostru, iar cei care sunt începători în această lucrare au spus că oferă un cadou din partea Editurii „Viață și Sănătate”. Majoritatea oamenilor au primit cu bucurie, puțini au fost cei care au refuzat. Au fost vizitate aproximativ 1000 de locuințe. Grupa de voluntari din Târgu-Mureș are deja 45 de localități din Mureș și 4 din Harghita, unde au efectuat această lucrare în anul 2007. Cu ajutorul Domnului, vor continua această lucrare, fiindcă El ne-a spus: „Mergeți... și când Evanghelia va fi propovăduită... atunci va veni sfârșitul”. E timpul să ne înrolăm și noi. (*Szasz-Cserei Geza / AARC Transilvania de Sud*)

Studiul Spiritului Profetic – în șapte luni!

Biserica Adventistă Timișoara II și-a propus, în luna noiembrie a anului trecut, ca membrii ei să studieze toate cărțile Spiritului Profetic, tipărite în limba română, într-o perioadă de șapte luni. Din ianuarie 2007, în fiecare Sabat, după-amiază, în cadrul programului, câteva persoane prezintă cele studiate. În felul acesta, se trezește interesul credincioșilor pentru diferite teme și diferite cărți nestudiate sau mai puțin abordate. Programul prezintă interes, iar prezența la biserică a crescut. Cele 55 de cărți pe care le avem la dispoziție, în limba română, sunt o mină de bogății spirituale, pe care credincioșii bisericii noastre trebuie să le cunoască, deoarece „balaurul mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,7).

(*Memete Pavel / AARC Banat*)

Om de caracter

– Mămico, ce înseamnă să fii om de caracter? întrebă Ionuț.

– Dar de ce mă întrebi? zâmbi mama.

– Păi, am auzit-o pe bunica povestindu-i vecinei despre tatăl ei că era un om de caracter. Ce este tatăl ei pentru mine?

– Tatăl bunicii este străbunicul tău. Iar om de caracter înseamnă un om cu un caracter frumos.

– Și cum arată caracterul?

– Caracterul se manifestă cel mai adesea prin fapte și cuvintele noastre. Un om care se ține de cuvânt, care este harnic și cinstit, inimos și de ajutor, și nu se lasă influențat de împrejurări, ci ține la principiile bune, este un om de caracter.

– Asta înseamnă că toți cei care fac lucruri bune și care vorbesc frumos sunt oameni de caracter?

– Nu, nu neapărat. Vezi tu, ceea ce vedem și auzim este doar partea din afară a unui om. Astfel, noi putem cunoaște pe cineva prin comportamentul său, dar inima i-o cunoaște numai Dumnezeu. Însă putem fi siguri că, dacă o persoană face numai lucruri rele și rostește mai mereu cuvinte necugetate, are încă destul de lucru la caracterul său.

– Dar copiii pot fi oameni de caracter? Sau li se spune copii de caracter?

– Nu contează atât denumirea, cât adevărul din spatele cuvintelor. Dacă ai un caracter frumos, asta contează. Însă caracterul nu este ceva cu care ne naștem, ci el se dobândește în timp. De aceea copiii au caracterul în formare.

– Mămico, tu crezi că eu cresc și la înălțime și la caracter în același timp?

– Desigur. Însă important este să crești drept și frumos. Și Domnul Isus a crescut în felul acesta când a fost pe pământ. Biblia spune că Isus creștea „în statură și în înțelepciune” și că era „tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”.

– Mămico, dar cum crește caracterul?

– În primul rând, trebuie să știi că gândul se aseamănă cu o sămânță. Tu ce fel de semințe cunoști?

– Cunosced semințe de floarea soarelui, de porumb, de mac, de măr...

– Foarte bine. Cum spuneam, imaginează-ți că gândul este o sămânță. Dacă stăruie în mintea noastră, atunci sămânța începe să se hrănească și să încolțească, asemenea unei plante. După aceea, începe să se vadă prin câteva cuvinte sau printr-o faptă, pentru că Biblia spune: „Din prisosul inimii vorbește gura”. Deci din gândurile noastre cresc cuvintele și faptele. Știi ce se întâmplă după aceea?

– Nu, răspunse Ionuț, vădit fascinat.

– Dacă ni se pare că e bine cum gândim, ce spunem și ce facem, începem să repetăm lucrurile acestea. Adică să vorbim și să lucrăm așa cum și gândim. Ce crezi că se întâmplă cu planta care a încolțit?

– Crește!

– Exact! Crește și se transformă într-un obicei. Știi ce este obiceiul?

– Este la fel cum ne-am spăla pe dinți?

– Da, bine zici. Este ceva ce ajungem să facem din obișnuință, cu regularitate sau destul de des. Asta înseamnă că planta crește și mai mult, și devine puternică.

– Adică mare ca un copac?

– Exact. Iar obiceiul, care se repetă zi de zi, începe să pună stăpânire pe viața noastră și devine un caracter. Asta înseamnă că, dacă am avut grijă de gândurile noastre, de cuvintele și de faptele noastre, copacul a crescut drept și frumos. Însă, dacă am cultivat gânduri și obiceiuri rele, atunci caracterul crește strâmb și un copac strâmb nu prea mai poate fi îndreptat. Doar dacă face Domnul Isus o minune și omul acela începe să trăiască o viață nouă, atunci copacul caracterului său se va îndrepta.

– Mămico, tu crezi că eu sunt cât un copăcel?

– Da, Ionuț. Tu ești mai mare decât trandafirii din grădină, dar mai mic decât merii din livadă. Acum caracterul tău este în formare și, de aceea, trebuie să ne rugăm în fiecare zi, ca Domnul Isus să te ajute să gândești lucruri bune și să crești frumos.

– Mămico, îmi pare rău că azi-dimineață te-am cam necăjit. Crezi că se poate îndrepta?

– Desigur, de fiecare dată când îți pare sincer rău și îți ceri iertare, rugându-L pe Domnul Isus să te ajute, El atinge inimioara ta și te ajută să îndrepti ramurile mai neascultătoare din caracterul tău. ■

Ora familiei

• Citiți textul din Evrei 12,11. Vorbiți despre cum le pot arăta părinții copiilor că îi iubesc chiar și prin pedepse. Cum ajută acestea la formarea caracterului?

• Părinții să povestească despre o situație când au trecut printr-o adevărată probă de caracter. Cum au reacționat în situația respectivă și ce au învățat din ea?

• Rugați-vă ca Dumnezeu să vă învețe cum să vă ajutați unii pe alții în dezvoltarea unui caracter după voia Sa.

„Vă scriu vouă”

NELU DUMITRESCU

Am ales stilul epistolar pentru a vorbi despre o categorie de membri ai bisericii. Ei nu sunt niște personalități marcante. Nu sunt stele de mărimea întâi pe firmamentul social; nu ies în evidență printr-o credință care mută munții; nu fac parte nici dintre cei care fac fapte de dărnicie ieșite din comun. Numele lor nu este pronunțat în cadru festiv pentru predicile lor prezentate convingător. Nu sunt apreciați pentru devotamentul și atașamentul lor față de cauza lui Dumnezeu. Nu se înscriu la cuvânt, ca să scoată perle de cugetări religioase.

Cei despre care vorbesc acum, fără să am intenții de discriminare, sunt credincioșii care alcătuiesc grosul bisericilor noastre, al căror glas nu se aude pe ulițe și nici la răspântii, care au înțeles, sub iluminarea Duhului Sfânt, că viața reală de credință se trăiește într-o comuniune tainică și continuă cu Isus. Viața lor nu se constituie în șocuri de evlavie, ci în umilință și ascultare de îndemnul Duhului. Prioritatea lor este Împărăția cerurilor și neprihănirea care se primește în dar, prin meritele Mântuitorului. Între ei sunt atât cărturari, cât și mai puțini cărturari; sunt înstăriți și săraci; sunt mame anonime, care-și cresc copiii pentru acum și pentru Împărăție și care sunt comparate cu misionarii care vestesc Evanghelia în toată lumea; sunt tineri care în fiecare zi aleg să fugă de plăcerile de o clipă ale păcatului și să-și clădească un caracter care să treacă cu bine prin încercările, provocările și ispitele fiecărei zile. Ei fac din fiecare clipă o comoară pentru veșnicie.

Între aceștia sunt acei dăruitori „de doi bănuți”, care fac în această ocazie un act de devoțiune. Pentru darurile generoase oferite se trimit certificate de apreciere și de mulțumire, dar încă n-am auzit despre un certificat de apreciere pentru doi bănuți.

Mă gândesc cu respect și cu apreciere la truditorii al căror aport face să funcționeze bisericile noastre: la diaconi și diaconese, la cei care se îngrijesc de curățenia și înfrumusețarea Casei de rugăciune, la cei care se preocupă de cimitire cu aspectele lor specifice, la cei care organizează și pregătesc întotdeauna o masă pentru cel sărac, care oferă un cuvânt de încurajare pentru cel obosit, o rază de speranță pentru cel dezorientat sau descurajat. Nu pot să nu amintesc pe cei care, în lipsurile lor, uneori dezarmante, pun cu deosebită grijă deoparte mica lor a zecea parte, cu convingerea că infima lor pârțică se va uni cu alte infime valori și astfel biserica își va îndeplini mandatul ei prețios.

Ce frumoasă este biserica cu aceste podoabe de valoare inestimabilă în ochii lui Isus! Cât de recunoscători ar trebui să fim că Tatăl nostru cereș a dăruit bisericii Sale tot felul de daruri, de talente și de înzestrări, pentru ca toate laolaltă să poată ajunge la orice seminție, neam, limbă și popor!

Am privit întotdeauna cu profund respect, cu dragoste și considerație pe frații mei de credință care, în afară de munca lor pentru pâinea cea de toate zilele, și-au făcut timp pentru biserică și pentru lucrarea ei. Am fost pastor angajat al bisericii cu o normă de 24 de ore pe zi. Toate lucrările și

activitățile – și cât de obositoare și de consumatoare de timp, de energie – le-am făcut în timpul meu de lucru. Nu am făcut nimic în afara timpului meu normal de lucru. Nici măcar nu am putut spune: „Sunt un rob netrebnic, am făcut ce eram dator”, căci cine a făcut tot ce i s-a poruncit?

Dar, frații mei, așa-ziii laici, folosesc timpul lor așa-zis liber pentru a-și împlini slujirea pentru Domnul, cu o bucurie care se citește pe fețele lor și pe care o cultivă în sufletele lor.

Către această mare mulțime de bărbați, femei, vârstnici, tineri și copii anonimi, căci ei fac parte din marea gloată de slujitori pe care Domnul îi socotește de mare preț pentru Împărăția Lui, rostesc cuvântul meu de mulțumire, de recunoștință și de apreciere, știind că lucrul lor de suflet și de inimă este privit ca fiind făcut pentru Domnul: „Ori de câte ori ați făcut, Mie Mi-ați făcut”.

Îndrăznesc să adresez o întrebare tuturor: Ce s-ar întâmpla în biserică și în lume dacă toate talentele, capacitățile și înzestrările tuturor credincioșilor din biserică ar fi puse într-o zi la lucru? Ce se va întâmpla atunci când toată suflarea adventă se va trezi din somnul înghețatilor și al visătorilor și va lua aminte la strigarea Martorului credincios: „Scoală-te și luminează-te!” Abia atunci „lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Is. 60).

V-am scris vouă... dar nu numai vouă. Scriu tuturor celor care, de vreme îndelungată, trec pe lângă locul de veci, în care au îngropat talentul sau talanții cu funeralii naționale până la învierea morților și a veacurilor care vor veni. Îngrijesc cu venerație mormântul, an de an cultivă flori nemuritoare și varsă lacrimi. Au instituit un cult al morților pe care-l respectă cu strictețe. A devenit o obsesie ca talantul să fie la locul lui, să fie cinstit cu toată pioșenia și se roagă Domnului să vină cât mai repede, ca să îl învie. Vă dezamăgesc spunându-vă că, în planul divin, nu este prevăzută înmormântarea talantului. Nu se găsește în *Manualul comunității*, nici al pastorului, vreun ritual destinat acestui scop. Talanții au fost încredințați spre folosire și înmulțire: nimic mai mult și nimic mai puțin.

Și, pentru că mai este atât de puțin timp, prietene, aleargă într-un suflet, dezgroapă ce ai îngropat și pune-l la lucru. Abia după aceea poți aștepta cu bucurie binecuvântarea și rodirea: „Țineți cu tărie ce aveți până voi veni” (Apoc. 2,25).

„O grupare de oameni cu adevărat credincioși pot fi săraci, needucați și necunoscuți, dar în Hristos ei pot face în familii, în vecinătate și chiar în „țări îndepărtate”, o lucrare ale cărei urmări se vor întinde până în veșnicie” (*Divina vindecare*, p. 71).

Adevăratul caracter al bisericii este măsurat nu prin înaltă pretenție care se face, nu prin numele înscrise în registru comunității, ci prin numărul lucrătorilor stăruitori și credincioși. Să vă dăruiască Domnul înțelepciunea cea atât de necesară pentru acest timp solemn. ■

*Nelu Dumitrescu,
pastor pensionar,
președinte al Uniunii
Române între anii
1990-1995*

CARTEA ANULUI 2007

EDIȚIE SPECIALĂ

Cuprinde capitolele cele mai semnificative și cu caracter general din *Divina vindecare*.

COMPLET COLOR

Este o carte care poate fi oferită unui prieten, unui vecin sau unui cunoscut.

PENTRU FIECARE

În ea se găsesc lecții de viațuire sănătoasă și fericită luate chiar din învățăturile prețioase ale Marelui Medic

1,8 lei

Comenzile pot fi făcute la pastor, Conferință sau Editura „Viață și Sănătate” –
Telefon: 021/323.00.20 interior 107